

I AM
NUMBER
FOUR THE LOST
SIX'S LEGACY FILES

BY NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

PITTACUS LORE

Mục lục

Lời Giới Thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

DI SẢN CỦA SỐ SÁU

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Lời Giới Thiệu

*Những điều cơ bản cần biết:

+ Ngoại trừ bản dịch không chính thống này ra thì không gì thuộc về mình cả. Quyển này cùng bất cứ quyển nào khác mà mình dịch của bộ Lorien Legacies đều thuộc về Pittacus Lore.

+ Trình độ dịch của mình có hạn nên có gì sai sót hay đọc ngang ngang mọi người bỏ qua dùm.

+ Mình dịch cho vui nên có thể sẽ không đăng đều được, mọi người tiếp tục thông cảm dùm ^^

*Bộ Hồ sơ thất lạc gồm 15 cuốn được coi như nhánh phụ của mạch truyện chính (Tôi là Số Bốn, Sức mạnh của Sáu ...) cho chúng ta cái nhìn tổng quát về những gì đã/đang xảy ra theo mạch truyện chính. Nó có thể là những câu chuyện quá khứ hay xảy ra song song với các sự kiện trong mạch truyện chính từ góc nhìn của một trong các Garde, một tên Mog hay là một con người nào đó. Có tất cả 15 cuốn được gộp vào và chia ra 5 quyển phần với nội dung khác nhau:

1. Di sản

#1 - Di sản của Số Sáu

#2 - Di sản của Số Chín

#3 - Những di sản đã mất

2. Những bí mật lịch sử

#4 - Hành trình tìm kiếm Sam

#5 - Những ngày cuối của Lories

#6 - Những kẻ bị lãng quên

3. Kẻ thù giấu mặt

#7 - Di sản của Số Năm

#8 - Trở lại Paradise

#9 - Sự phản bội của Số Năm

4. Đồng minh phe nổi loạn

#10 - Kẻ chạy trốn

#11 - Người điều hướng

#12 - Người bảo vệ

5. Giờ G

#13 - Các biệt năng tái sinh

#14 - Chốt chặn cuối cùng

#15 - Cuộc săn lùng các Garde

*Không nói nhiều nữa, sau đây sẽ là nội dung của cuốn Hồ sơ thất lạc đầu tiên này.

Hi vọng mọi người thích nó!

DI SẢN CỦA SỐ SÁU

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 1

Katarina nói có nhiều hơn một cách để lẩn trốn.

Trước khi chúng tôi tới Mexico, chúng tôi sống ở một vùng ngoại ô tại Denver. Tên tôi khi đó là Sheila, cái tên tôi ghét hơn cả cái tên hiện giờ, Kelly. Chúng tôi sống ở đó hai năm, và ở đó tôi đeo bờm tóc và vòng tay cao su màu hồng như mọi cô bé khác ở trường. Tôi đã ngủ qua đêm với vài người trong số họ, những cô bé tôi gọi là "bạn". Tôi đến trường như bình thường và khi nghỉ hè tôi đến một trại bơi lội tại YMCA. Tôi thích các bạn của mình và cuộc sống ở đây cũng ổn, nhưng tôi đã di chuyển đủ nhiều bởi Cêpan của mình là Katarina để biết rằng cuộc sống thế này sẽ không tồn tại mãi. Tôi biết đó không phải cuộc sống thật của tôi.

Cuộc sống thật của tôi là ở tầng hầm nhà tôi, nơi tôi và Katarina luyện tập chiến đấu. Ban ngày, nó chỉ là một phòng giải trí bình thường, với một chiếc đi văng êm ái và một chiếc TV trong một góc phòng và một bàn Ping-pong phía đối diện. Về đêm, đó là một phòng tập thể lực huấn luyện chiến đấu đầy đủ với các túi treo, thảm trải sàn, các loại vũ khí và còn có cả ngựa tay quay nữa.

Đối với người ngoài, Katarina là mẹ của tôi, nói rằng "chồng" của mình và "bố" của tôi đã chết trong một tai nạn xe hơi khi tôi vẫn còn bé. Tên và những câu chuyện của chúng tôi đều là hư cấu, những nhân dạng mà tôi và Katarina ẩn phía sau. Nhưng những nhân dạng đó cho phép chúng tôi sống và hành động một cách bình thường.

Trà trộn vào: đó là một cách để lẩn trốn.

Nhưng chúng tôi phạm sai lầm. Cho tới hôm nay tôi vẫn nhớ cuộc trò chuyện giữa chúng tôi trong lúc chúng tôi rời khỏi Denver, hướng tới Mexico chỉ vì chúng tôi chưa bao giờ tới đây, cả hai cố gắng tìm hiểu xem tại sao vỏ bọc của mình bị lộ. Một thứ gì đó tôi nói cho cô bạn Eliza mâu thuẫn với điều Katarina nói với mẹ của Eliza. Trước Denver chúng tôi sống ở Nova Scotia suốt một mùa đông giá lạnh, nhưng theo như tôi nhớ câu chuyện của chúng tôi, lời nói dối chúng tôi đồng ý kể là chúng tôi sống ở Boston trước Denver. Còn Katarina lại nhớ khác, khẳng định chúng tôi trước đó sống ở Tallahassee. Rồi Eliza nói với mẹ cô ấy và mọi người bắt đầu sinh nghi.

Đó khó có thể coi là sai lầm tai hại. Chúng tôi chả có lý do gì để nghĩ rằng việc đó sẽ gây sự chú ý từ đám Mogadorian ngay lập tức. Nhưng cuộc sống của chúng tôi ở đây đã tẻ đi và Katarina cũng cho rằng đã đến lúc di chuyển.

Vậy là chúng tôi rời đi.

Mặt trời chói lòa tại Puerto Blanco, không khí thì khô khan một cách khó tin. Katarina và tôi chả buồn cố trà trộn vào môi trường xung quanh - những người hàng xóm Mexico làm nghề nông và những đứa con của họ. Sự giao tiếp duy nhất của chúng tôi với dân bản xứ là chuyển đi vào thị trấn một lần mỗi tuần để mua nhu yếu phẩm. Chúng tôi là những người da trắng duy nhất ở đây, và dù chúng tôi nói tiếng Tây Ban Nha khá tốt, chả ai sẽ tin chúng tôi là người bản xứ. Đối với những người hàng xóm, chúng tôi là những kẻ da trắng xa lạ.

"Đôi khi cháu có thể lẫn trốn vô cùng hiệu quả chỉ với sự khác biệt", Katarina nói.

Có lẽ cô ấy đúng. Chúng tôi đã ở đây gần một năm và chẳng ai thèm tới làm phiền chúng tôi một lần nào. Chúng tôi sống cô độc nhưng có phép tắc tại một cái lán nằm giữa hai cánh đồng. Chúng tôi dậy khi mặt trời lên, và

trước khi ăn hay tắm rửa Katarina bắt tôi luyện tập sau nhà: chạy lên xuống một quả đồi nhỏ, uốn dẻo và tập thái cực quyền. Cứ vậy trong khoảng hai tiếng buổi sáng.

Sau khi luyện tập buổi sáng là một bữa sáng nhẹ, rồi ba tiếng học hành: các ngôn ngữ, lịch sử thế giới và bất cứ chủ đề gì Katarina tìm thấy trên mạng. Cô ấy nói phương pháp dạy học của cô ấy là "chọn lọc". Tôi chả hiểu nó có nghĩa là gì nhưng tôi thấy thích thú về sự đa dạng. Katarina là người phụ nữ ít nói và chu đáo, và dù cô ấy là điều gần nhất mà tôi có như một người mẹ, cô vẫn rất khác biệt so với tôi.

Học hành có thể là điểm nhấn của ngày. Nhưng tôi thích luyện tập hơn.

Sau buổi học lại là luyện tập ngoài trời nắng gắt, khi mà nhiệt độ làm tôi hoa mắt đến độ gần như hình dung ra các kẻ thù tưởng tượng của mình. Tôi luyện tập với các hình nộm bằng rơm: bắn chúng bằng tên, đâm chúng bằng dao hay chỉ đơn giản là đâm chúng liên hồi bằng tay không. Nhưng mờ mắt vì mặt trời, tôi lại thấy chúng như những tên Mogadorian, và tôi tận hưởng việc đánh gục chúng. Katarina nói dù tôi mới mười ba tuổi, tôi đủ nhanh và khỏe để hạ gục dù là một người trưởng thành đã được huấn luyện tốt.

Một trong những điều hay khi sống ở Puerto Blanco là tôi không cần che giấu khả năng của mình. Khi còn ở Denver, dù là khi bơi hay chơi đùa trên đường phố, tôi luôn phải giữ mình để khỏi lộ ra sức mạnh và tốc độ áp đảo - thành quả từ những bài luyện tập của Katarina. Giờ chúng tôi chỉ có một mình ngoài này, xa khỏi ánh mắt mọi người nên tôi chả việc gì phải giấu mình cả.

Hôm nay là Chủ nhật, vì vậy buổi luyện tập buổi trưa ngắn hơn bình thường, chỉ một tiếng. Tôi đang tự đánh nhau với cái bóng của chính mình cùng Katarian ở sân sau, và tôi có thể nhận thấy cô ấy sẵn sàng cho buổi tập kết thúc: cô ấy chỉ di chuyển lấy lệ, nheo mắt lại trước ánh mặt trời và

trông thật mệt mỏi. Tôi thích luyện tập và có thể làm thế cả ngày, nhưng vì tôn trọng cô mà tôi cũng đồng ý thế là đã đủ cho một ngày.

"Ồ, cô nghĩ chúng ta có thể kết thúc sớm", cô ấy nói. Tôi mỉm cười kín đáo, cho phép cô ấy nghĩ tôi mới là kẻ mệt mỏi. Chúng tôi vào trong nhà và Katarina rót hai cốc nước ngọt, phần thưởng đặc biệt của Chủ nhật. Cái quạt máy chạy hết tốc độ trong cái phòng khách khiêm tốn của chúng tôi. Katarina khởi động một loạt máy tính trong khi tôi tháo đôi giày đầy bụi và mồ hôi và ngã vật ra sàn nhà. Tôi dang tay để tránh bị chuột rút, rồi vươn tới kệ sách trong góc lán và lôi ra một chồng các bảng trò chơi. Risk, Stratego, Othello. Katarina cố gắng làm tôi thích thú với các trò Life, Monopoly, nói rằng chả có hại gì khi giỏi tất cả mọi trò. Nhưng những trò đó chả bao giờ làm tôi thích thú. Katarina biết ý, và giờ chúng tôi chỉ chơi những trò chiến đấu và chiến thuật.

"Risk (liều lĩnh) chứ?"

Katarina ngồi trên ghế, nhìn lần lượt các màn hình.

"Cái gì liều lĩnh?", cô đáp một cách lơ đãng.

Tôi cười, rồi lắc chiếc hộp. Cô ấy không rời mắt khỏi các màn hình, nhưng âm thanh từ các quân cờ bên trong chiếc hộp đủ cho cô ấy hiểu.

"Ồ", cô nói. "Được thôi".

Tôi bày trò chơi ra. Không cần hỏi, tôi chia hai đội quân cho cô ấy và tôi, và bắt đầu đặt chúng lên khắp bản đồ. Chúng tôi đã chơi nhiều đến nỗi tôi không cần hỏi cô quốc gia nào cô muốn có hay lãnh thổ nào cô muốn phòng ngự. Cô luôn chọn Mỹ và Châu Á. Tôi vui vẻ đặt các quân cờ lên những vùng đó, biết rằng từ những vùng lãnh thổ dễ phòng ngự hơn của mình tôi sẽ nhanh chóng có được đội quân đủ khỏe để đánh gục cô.

Tôi quá tập trung vào việc chuẩn bị trò chơi mà không nhận ra sự yên lặng từ Katarina. Chỉ khi tôi bẻ cổ quá to cô mới lơ đãng mắng tôi - "Đừng làm thế", cô thường nói, khó chịu về âm thanh nó tạo ra - khiến tôi nhìn lên và thấy cô há hốc mồm về phía một màn hình.

"Cô Kat?", tôi hỏi

Cô ấy im lặng.

Tôi đứng dậy, bước qua trò chơi tới chỗ cô ấy. Chỉ tới khi đó tôi mới nhận ra thứ khiến cô ấy như vậy. Một tin nóng về một vụ nổ xe buýt tại Anh.

Tôi thở dài.

Katarina luôn kiểm tra trên mạng về những cái chết bí ẩn. Những cái chết có thể là do lũ Mogadorian gây ra. Những cái chết có thể có nghĩa thành viên thứ hai của những Garde còn lại đã bị giết hại. Cô ấy đã làm vậy từ khi chúng tôi đến Trái đất, và tôi đã chán khi thấy cô làm vậy.

Và lại, việc đó cũng chả giúp gì được chúng tôi vào lần đầu tiên.

Hồi đó tôi chín tuổi, sống tại Nova Scotia với Katarina. Phòng tập của chúng tôi ở đó ở trên gác xép. Katarina đã kết thúc buổi tập nhưng tôi vẫn cảm thấy tràn trề năng lượng, vì thế tôi luyện tập trên con ngựa tay quay một mình khi bất ngờ cảm thấy đau nhói lên ở mắt cá chân. Tôi mất thăng bằng và ngã xuống thảm, nắm chặt mắt cá chân và hét lên đau đớn.

Vết sẹo đầu tiên của tôi. Nó có nghĩa lũ Mogadorian đã giết chết Số Một, người đầu tiên của các Garde còn lại. Và dù Katarina dò tìm trên mạng liên tục, việc đó vẫn đến một cách bất ngờ.

Chúng tôi như ngồi trên lửa vài tuần sau đó, trông chờ cái chết thứ hai và vết sẹo thứ hai. Nhưng nó không đến. Tôi nghĩ Katarina vẫn còn lo lắng,

sẵn sàng chạy trốn. Nhưng ba năm đã trôi qua - gần một phần tư cuộc đời tôi đến giờ - và tôi cũng không nghĩ nhiều về nó nữa.

Tôi tiến tới chặn ngang giữa cô ấy và màn hình. "Chủ nhật mà. Chơi đi cô".

"Thôi nào, Kelly". Cô ấy gọi tôi bằng cái tên giả mới nhất với chút gượng gạo. Tôi biết tôi sẽ luôn là Sáu với cô. Trong tim tôi nữa. Những cái tên giả đó chỉ là những vỏ bọc, đó không phải là chính tôi. Tôi chắc rằng khi còn ở Lorien, tôi có một cái tên, một cái tên thực sự chứ không chỉ là một con số. Nhưng nó đã là quá khứ, tôi đã có rất nhiều tên từ khi đó, tới nỗi tôi còn chẳng nhớ hết chúng.

Sáu là tên của tôi. Sáu là con người của tôi.

Katarina kéo tôi sang một phía, cố đọc thêm chi tiết về vụ việc.

Chúng tôi đã mất nhiều buổi chơi chỉ vì những tin kiểu này. Chúng chả bao giờ dẫn tới gì cả. Chỉ là những bi kịch bình thường thôi.

Trái đất, như tôi đã nhận ra, chả bao giờ thiếu bi kịch.

"Không, nó chỉ là một vụ tai nạn xe buýt thôi. Chúng ta đang chơi mà". Tôi kéo tay cô ấy, muốn cô ấy thư giãn. Cô ấy trông thật mệt mỏi và lo lắng, tôi biết cô ấy cần nghỉ ngơi.

Cô ấy vẫn không nhúc nhích. "Đó là một vụ nổ xe buýt. Và có vẻ", cô ấy nói, dịch sát lại màn hình để đọc tiếp, "giao tranh vẫn tiếp tục".

"Giao tranh lúc nào chả thế", tôi nói và trợn mắt khó chịu. "Thôi nào"

Cô ấy lắc đầu, cười mệt mỏi. "Được rồi", cô ấy nói. "Được thôi".

Katarina rời khỏi chỗ ngồi, ngồi xuống cạnh trò chơi. Tôi cố gắng không liếm môi sung sướng trước thất bại sắp tới của cô: tôi luôn thắng trò Risk.

Tôi quỳ xuống cạnh cô.

"Cháu đúng, Kelly", cô ấy nói, mỉm cười. "Cô không cần phải hoảng loạn về mọi thứ vun vọt như thế -"

Một màn hình của Katarina bất ngờ phát ra một ding. Một cảnh báo. Máy tính của cô được lập trình tìm kiếm mọi thông tin bất thường, bài viết blog, ngay cả sự biến đổi khí hậu - tìm kiếm mọi thông tin có thể về các Garde khác.

"Ồ thôi nào", tôi nói.

Nhưng Katarina đã đứng dậy và trở lại ngồi bên cạnh máy tính, cuộn chuột và ấn vào các liên kết liên tục.

"Được thôi", tôi nói khó chịu. "Nhưng cháu sẽ không nường tay khi trò chơi bắt đầu đâu".

Bỗng dưng Katarina im lặng, sững người trước một thứ gì đó mới tìm thấy.

Tôi đứng dậy và lại gần. Nhìn vào màn hình.

Đó không phải là một tin nóng từ Anh như tôi nghĩ. Nó là một bài đăng đơn giản, vô danh trên một blog. Chỉ vài từ ám ảnh, trêu người:

"Chín, giờ tám. Các cậu ngoài đó chứ?"

DI SẢN CỦA SỐ SÁU

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 2

Đó là một tiếng gọi vô vọng từ một nơi nào đó của một thành viên Garde. Một cô bé hay cậu bé nào đó trạc tuổi tôi đang tìm kiếm chúng tôi. Trong một khoảnh khắc tôi đã nhào tới bàn phím và gõ vào dòng phản hồi. "Chúng tớ đây".

Katarina gạt tay tôi đi trước khi tôi kịp ấn Enter. "Sáu!".

Tôi lùi lại, xấu hổ bởi sự không cẩn trọng và vội vã của mình.

"Chúng ta phải cẩn thận. Đám Mogadorian đang săn đuổi chúng ta. Chúng đã giết Một, và hoàn toàn có thể chúng đã lần ra Hai, Ba -"

"Nhưng họ đang ở một mình!", tôi nói. Những từ phụt ra trước khi tôi kịp nghĩ mình đang nói gì.

Tôi chả biết sao mình biết vậy. Chỉ là đoán vậy thôi. Nếu thành viên Garde này tuyệt vọng đến độ cố gắng tiếp cận những thành viên khác khác trên mạng thì hẳn Cêpan của cậu ấy hay cô ấy đã bị giết. Tôi hình dung sự hoảng loạn, sự sợ hãi của cô ấy. Tôi không thể hình dung sẽ như nào nếu tôi mất Katarina, phải ở một mình. Xét đến những thứ tôi sẽ phải đối đầu ... mà không có Katarina? Nó không thể hình dung ra được.

"Nếu đó là Hai thì sao? Nếu cô ấy ở Anh, và lũ Mog thì đang truy sát cô ấy, và cô ấy đang hy vọng được giúp đỡ?"

Mới lúc trước tôi khó chịu vì Katarina cứ cắm mặt vào mấy cái tin kiểu đó. Nhưng giờ đã khác. Đây là một kết nối tới một ai đó giống tôi. Giờ tôi phải cố gắng giúp họ, trả lời tiếng gọi của họ.

"Có lẽ đã đến lúc", tôi nói, nắm chặt tay.

"Đến lúc?", Katarina có vẻ sợ hãi, hoang mang.

"Đến lúc chiến đấu!".

Katarina gục đầu và tay và cười lớn.

Trong khoảnh khắc căng thẳng tột cùng, đôi khi Katarina phản ứng như thế: cô ấy cười trong khi đáng ra phải nghiêm túc, nghiêm túc khi lẽ ra phải cười.

Katarina nhìn lên và tôi nhận ra cô ấy không cười tôi. Cô ấy chỉ sợ hãi và bối rối.

"Các biệt năng của cháu còn chưa xuất hiện!", cô nói lớn. "Sao chúng ta có thể bắt đầu cuộc chiến bây giờ được?"

Cô đứng dậy khỏi chỗ ngồi, lắc đầu.

"Không. Chúng ta chưa sẵn sàng chiến đấu. Cho tới khi sức mạnh của cháu xuất hiện, chúng ta sẽ không bắt đầu cuộc chiến này. Cho tới khi các Garde sẵn sàng, chúng ta phải lẩn trốn".

"Vậy chúng ta phải gửi cho cô ấy một lời nhắn".

"Cô ấy? Cháu không biết đó là ai! Có thể đó là không ai cả. Chỉ là một người nào đó ngẫu nhiên ghi nó ra thôi".

"Cháu biết đó là một trong chúng ta", tôi nói, nhìn thẳng vào cô ấy. "Và cô cũng vậy".

Katarina gật đầu, thừa nhận đã thua.

"Chỉ một lời nhắn thôi. Để cho họ biết họ không cô độc. Cho cô ấy chút hi vọng".

"Lại là cô ấy", Katarina cười, có chút gì đó buồn trong nụ cười của cô ấy.

Tôi nghĩ đó là một cô bé vì tôi hình dung bất kì ai viết lời nhắn đó sẽ giống tôi. Một phiên bản nhiều sự sợ hãi và cô đơn hơn - người đã bị chia cắt khỏi Cêpan của cô ấy.

"Được thôi", cô nói. Tôi tiến lại phía bàn phím. Tôi quyết định lời nhắn tôi đã gõ - "Chúng tớ đây" - là đủ rồi.

Tôi ấn Enter.

Katarina lắc đầu, xấu hổ vì đã cho phép tôi làm vậy. Cô ấy nhanh chóng xóa đi mọi dấu vết về vị trí của chúng tôi từ tin nhắn vừa gửi.

"Thấy khá hơn chưa?", cô ấy hỏi và tắt màn hình.

Một chút. Nghĩ mình đã cho đi chút an ủi, thoải mái tới một Garde khác làm tôi thấy khá hơn, cảm thấy kết nối trong một cuộc tranh đấu lớn hơn còn ở phía trước.

Trước khi tôi kịp trả lời tôi thấy như bị giật bởi một cơn đau mà tôi đã từng trải qua; như một con dao mổ nóng bỏng đang cắm vào da thịt tại mắt cá chân bên phải của tôi. Tôi duỗi chân ra và hét lớn, cố gắng cách ly tôi khỏi chỗ đau bằng cách giữ mắt cá càng xa cơ thể càng tốt. Rồi tôi thấy nó: da thịt trên mắt cá chân tôi nóng đỏ và bốc khói. Một vết sẹo mới, cái thứ hai đã xuất hiện.

"Katarina!", tôi gào lên, đấm xuống sàn, cảm thấy vô cùng đau đớn.

Katarina như đóng băng bởi sốc, không thể làm gì được.

"Cái thứ hai", cô nói. "Số Hai đã chết".

DI SẢN CỦA SỐ SÁU

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 3

Katarina chạy tới vòi nước, lấy đầy một bình đổ vào chân tôi. Tôi gần như hoảng loạn bởi cơn đau, cắn chặt môi mình đến chảy máu. Tôi nhìn dòng nước bốc hơi khi chạm vào da thịt tôi, rồi tràn vào bàn cờ, cuốn những quân cờ của tôi xuống đất.

"Cô thẳng", tôi nói, cố tạo một chuyện cười.

Katarina không để ý tới điều đó. Người bảo vệ của tôi đã trở lại đúng với phong cách một Cêpan: lấy đồ cứu thương từ mọi chỗ trong căn lán của chúng tôi. Cô phun vào vết sẹo chất làm mát rồi rồi băng nó lại bằng vải mỏng.

"Sáu", cô nói, mắt cô ngân ngấn nước với sự sợ hãi và thương cảm. Tôi sững người - cô chỉ gọi tên thật của tôi trong tình huống khủng hoảng tồi tệ.

Và rồi tôi cũng nhận ra điều đó có nghĩa là gì.

Nhiều năm đã trôi qua kể từ cái chết của Một mà không có biến cố nào khác. Thật dễ dàng khi hình dung đó chỉ là tai nạn, rằng Một đã chết trong một tai nạn. Rằng lũ Mogadorian chưa hề lần ra chúng tôi.

Điều đó đã chấm dứt. Chúng tôi biết chắc vậy. Đám Mogadorian đã tìm thấy thành viên thứ hai của chúng tôi và đã giết cậu ấy hoặc cô ấy. Lời nhắn của Hai cho chúng tôi, cho thế giới là điều cuối cùng cô ấy hoặc cậu ấy có thể làm được. Cái chết của họ giờ đã hằn sâu vào da thịt tôi.

Chúng tôi biết hai cái chết không phải là ngẫu nhiên. Quá trình đếm ngược đã thực sự bắt đầu.

Tôi gần như ngất đi nhưng vẫn cố gắng giữ tỉnh táo bằng cách tự cắn vào môi mình. "Sáu", Katarina nói, lau máu từ miệng tôi. "Thư giãn đi".

Tôi lắc đầu.

Không. Tôi không bao giờ có thể thư giãn nữa. Không bao giờ.

Katarina trông căng thẳng khi cố giữ bình tĩnh. Cô không muốn làm tôi hoảng sợ hơn nữa. Nhưng cô cũng muốn làm điều đúng đắn, để xứng đáng với vị trí một Cêpan. Tôi có thể nói cô như bị giằng xé giữa các phản ứng có thể, từ hoảng loạn ngay lập tức cho tới bình tĩnh tuyệt đối; cái gì sẽ là tốt nhất cho tôi và cho số phận các Garde.

Cô ôm lấy đầu tôi, lau đi những giọt mồ hôi trên trán. Nước và chất làm mát đã làm dịu đi cơn đau nhưng vẫn còn đau như lần đầu tiên tôi có vết sẹo đầu tiên, có khi còn tệ hơn. Nhưng tôi sẽ không nói về nó. Tôi có thể thấy cơn đau của mình, bằng chứng rằng Hai đã chết đã hành hạ cô đủ rồi.

"Chúng ta sẽ ổn thôi", Katarina nói. "Vẫn còn nhiều người khác ..."

Tôi biết cô đang nói vô thức. Cô không có ý đặt mạng sống những Garde khác - Ba, Bốn, và Năm - lên trước tôi. Cô chỉ đang tìm kiếm sự an ủi. Nhưng tôi không muốn để cô nghĩ vậy.

"Đúng thế. Thật tuyệt khi những người kia phải chết trước cháu".

"Đó không phải ý của cô". Tôi có thể thấy những gì mình nói đã làm cô ấy buồn.

Tôi thở dài, gục đầu vào vai cô ấy.

Đôi khi, sâu thẳm trong trái tim tôi, tôi dùng một cái tên khác cho Katarina. Đôi khi cô không phải là Katarina hay Vicky hay Celeste hay vô vàn cái tên khác. Đôi khi - trong tim tôi - tôi gọi cô ấy là "Mẹ".

DI SẢN CỦA SỐ SÁU

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 4

Chúng tôi rời đi một tiếng sau đó. Katarina nắm chặt tay lái trên chiếc xe tải của chúng tôi, không ngừng nguyên rủa về cách chọn tuyến đường của chính mình. Con đường chúng tôi đang đi quá gập ghềnh và thô sơ để có thể đi quá bốn mươi dặm một giờ, trong khi chúng tôi muốn đi với tốc độ như trên đường cao tốc. Bất cứ gì để cách càng xa cái lán cũ của chúng tôi càng tốt. Katarina làm tất cả có thể để xóa dấu vết, nhưng nếu chúng tôi đoán đúng - lũ Mogadorian giết Hai chỉ vài giây sau khi chúng tôi thấy bài đăng của cô ấy - vậy chúng di chuyển rất nhanh, và chúng có thể đang lao tới cái lán bỏ hoang của chúng tôi ngay lúc này.

Trong lúc nhìn những cánh đồng và ngọn đồi trôi qua cửa sổ xe, tôi nhận ra chúng đã có thể tới cái lán rồi. Thực tế thì chúng đã đang lẩn theo chúng tôi rồi. Cảm thấy như một kẻ hèn khi chạy trốn, tôi bẻ cổ và nhìn qua cửa kính phía sau, xuyên qua đám bụi phía sau xe.

Không có chiếc xe nào đang đuổi theo cả.

Ít nhất là chưa có.

Chúng tôi chỉ mang theo ít hành lí. Chiếc xe đã được trang bị đồ cứu thương, một bộ cắm trại nhẹ, nước uống, đèn pin và khăn. Khi tôi sẵn sàng để đi lại, tôi chỉ cần lấy vài bộ quần áo đi đường và Chiếc hộp của mình.

Sự hoảng loạn trong lúc rời đi khiến tôi không chú ý nhiều tới cơn đau từ vết sẹo thứ hai, nhưng giờ tôi đang cảm thấy nó trở lại, đau đớn dai dẳng.

"Chúng ta không nên phản hồi", Katarina nói. "Chả biết chúng ta đã nghĩ gì nữa".

Tôi nhìn Katarina để xem có bất kì dấu hiệu nào của sự phán xét trên mặt cô không - sau cùng thì đó là tôi nài nỉ chúng tôi phản hồi lại - và thở phào khi không thấy gì. Tôi chỉ thấy nỗi sợ của cô ấy, và sự quyết tâm đưa chúng tôi đi càng xa càng tốt.

Tôi nhận ra trong sự bối rối và vội vã tôi không nhận ra chúng tôi đi về phía nam hay bắc khi ra khỏi Puerto Blanco.

"Nước Mĩ à?", tôi hỏi.

Katarina gật đầu, lấy ra hai hộ chiếu mới nhất của chúng tôi từ bên trong túi áo khoác, vớt cái của tôi vào lòng tôi. Tôi mở nó ra và nhìn cái tên mới của mình.

"Maren Elizabeth", tôi nói to. Katarina dành khá nhiều thời gian cho việc bịa chuyện, và tôi thường phàn nàn về những cái tên cô chọn cho tôi. Khi tôi tám tuổi và chúng tôi tới Nova Scotia, tôi van nài cô để có tên Starla. Katarina phản đối gợi ý của tôi. Cô ấy nghĩ nó "thu hút quá nhiều sự chú ý", quá kỳ lạ. Tôi gần như phì cười khi nghĩ lại về nó. Một Katarina ở Mexico cũng kỳ lạ như thế. Và cô ấy thì lại vẫn giữ tên đó. Katarina đã cảm thấy gắn bó với cái tên đó. Đôi khi tôi nghi ngờ các Cêpan không khác lắm so với cha mẹ.

Maren Elizabeth ... không phải là Starla, nhưng tôi thích cách nó phát âm.

Tôi cúi xuống xoa bóp chân, ngay phía trên vết sẹo mới. Làm vậy khiến tôi cảm thấy đỡ đau hơn.

Nhưng khi nỗi đau dần mất đi, nỗi sợ quay trở lại. Sợ hãi vì tình thế hiện giờ của chúng tôi, sự kinh khủng về cái chết của Hai. Tôi quyết định để nỗi đau ngự trị còn hơn.

Katarina không ngừng di chuyển trừ khi để bơm nhiên liệu hay đi vệ sinh. Đó là một chuyến đi dài nhưng chúng tôi có nhiều cách để quên đi thời gian. Chủ yếu chúng tôi chơi trò Shadow, một trò mà Katarina tạo nên từ chuyến đi trước của chúng tôi, dùng để thay thế khi không thể trực tiếp tập luyện được.

"Một tên Mog trình sát lao tới cháu từ hướng hai giờ, cầm một thanh kiếm dài nửa mét ở tay trái. Hấn đang vung kiếm".

"Cháu ngồi xuống", tôi nói. "Né sang trái".

"Hấn chém vòng lại. Lưỡi kiếm giờ phía trên đầu cháu".

"Đá vào háng hấn và một cú quét chân từ phía bên phải".

"Ngã ngửa nhưng hấn đã nắm được tay cháu".

"Cứ để hấn làm vậy. Tận dụng đà từ việc đó để nhảy lên và dẫm xuống mặt hấn để thoát khỏi bị bắt".

Đó là một trò chơi kỳ lạ. Nó buộc tôi chiến đấu bằng bộ não chứ không phải tay chân. Tôi từng phàn nàn về nó, nói rằng nó toàn là tưởng tượng, không phải thật. Chiến đấu là phải dùng nắm đấm, chân và đầu. Không phải bộ não. Không phải các từ ngữ.

Nhưng càng chơi tôi càng luyện tập tốt hơn, nhất là đấu tay đôi với Katarina. Tôi không thể phủ nhận trò chơi là một sự luyện tập tốt. Nó làm tôi trở thành một chiến binh giỏi hơn. Tôi dần trở nên yêu thích nó.

"Cháu chạy đi", tôi nói.

"Quá muộn", cô nói. Tôi gần như phàn nàn, biết trước điều sẽ xảy đến. "Cháu quên mất thanh kiếm", cô tiếp tục. "Hấn chém trúng cháu vào bên sườn".

"Không, hẳn không thể làm thế", tôi nói. "Cháu đóng băng thanh kiếm và phá vỡ nó như một tấm kính".

"Ồ thế à?", Katarina trông mệt mỏi, mắt đỏ ngầu bởi lái xe liên tục nhiều giờ nhưng tôi thấy điều đó làm cô thích thú. "Cô chắc phải bỏ lỡ phần đó".

"Đúng thế", tôi nói và bắt đầu cười nhảu nhở.

"Và làm thế nào cháu làm được thế?"

"Biệt năng của cháu. Vừa xuất hiện. Hóa ra cháu có thể đóng băng mọi thứ".

Đó chỉ là tưởng tượng. Tôi vẫn chưa phát triển biệt năng nào cả và tôi chẳng biết mình sẽ có những gì.

"Cái đó hay đấy", Katarina nói.

DI SẢN CỦA SỐ SÁU

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 5

Chúng tôi băng qua biên giới Mỹ mấy tiếng trước mà không gặp chút khó khăn nào. Tôi chả bao giờ hiểu sao Katarina có thể tạo nên những câu chuyện giả tạo phi thường đến vậy.

Katarina đang tiến vào một điểm dừng trên đường cao tốc. Nó có một nhà nghỉ một tầng nhỏ bé, một quán ăn lỗi thời và xưa cũ, và một trạm xăng trông mới và sáng sủa hơn hai chỗ kia.

Chỉ mới mờ tối khi chúng tôi ra khỏi xe. Những ánh sáng le lói cuối cùng vẫn phát ra từ đường chân trời, vừa đủ để tạo một màu sắc kỳ lạ trên cơ thể khi chúng tôi bước xuống.

Katarina chửi thề, quay trở lại xe. "Quên chưa đỗ xăng", cô nói. "Đợi cô ở đây".

Tôi làm như được bảo, nhìn cô lái tới chỗ đỗ xăng. Chúng tôi đã đồng ý nghỉ ở đây một hoặc hai ngày để hồi phục sau mười lăm tiếng lái xe liên tục và những sự việc gần đây. Nhưng dù chúng tôi sẽ ở đây một thời gian, bình xăng vẫn phải được đổ đầy: đó là nguyên tắc của Katarina.

"Không bao giờ để bình xăng cạn", cô nói. Tôi nghĩ cô nói thế để tự nhắc mình hơn là dạy tôi.

Đó là một nguyên tắc tốt. Sẽ chẳng thể biết khi nào bạn phải vội vã rời đi.

Tôi nhìn Katarina lấy một vòi bơm và bắt đầu bơm xăng.

Tôi nhìn xung quanh. Phía sau cửa sổ phía trước của quán ăn tối, tôi có thể thấy vài người lái xe tải có tuổi đang ăn. Bỏ qua sự mệt mỏi và mùi xăng, tôi có thể ngửi mùi thức ăn bay trong không khí.

Hoặc cũng có lẽ tôi chỉ tưởng tượng ra nó. Tôi đang đói một cách khủng khiếp. Tôi chầy dãi trước ý nghĩ về một bữa ăn.

Tôi quay lưng lại nhà hàng, cố gắng không nghĩ về đồ ăn và nhìn về phía thị trấn phía bên kia hàng rào của điểm dừng chân này. Những ngôi nhà chỉ trông khá hơn là một túp lều. Một nơi khá hoang vắng.

"Chào quý cô". Giật mình, tôi quay ngoắt lại và thấy một người chặn bò cao, tóc hoa râm đi qua. Mất một lúc tôi mới nhận ra ông ta không định bắt chuyện mà chỉ chào xã giao thôi. Ông ta gật đầu nhẹ và đi qua tôi về phía nhà ăn.

Tim tôi bắt đầu đập nhanh.

Tôi đã quên mất khía cạnh này khi di chuyển. Khi bắt đầu sống tại nơi nào đó, ngay cả một nơi hẻo lánh như Puerto Blanco, chúng tôi cần phải biết những ai ở đó. Biết ai có thể tin tưởng được. Tôi chưa bao giờ thấy một tên Mog nhưng Katarina nói phần lớn chúng trông giống con người. Sau việc xảy ra với Một và Hai, tôi cảm thấy bất an với mọi thứ xung quanh, một kiểu cảnh giác mới. Một điểm dừng chân bên đường đặc biệt rắc rối khi ai cũng là người lạ với nhau nên không ai đáng ngờ cả. Với chúng tôi, ai cũng có thể là mối đe dọa.

Katarina đã đỗ xe và tiến tới tôi với một nụ cười mệt mỏi.

"Ăn hay ngủ?", cô hỏi. Trước khi cô kịp trả lời, cô giơ tay hy vọng. "Cô vote cho ngủ".

"Cháu vote ăn trước". Katarina xị mặt xuống. "Cô biết ăn đánh bại ngủ", tôi nói. "Luôn là vậy". Đó là một trong các nguyên tắc khi đi đường,

và Katarina nhanh chóng chấp nhận quyết định đó.

"Được thôi, Maren Elizabeth", cô nói. "Cháu dẫn đường đi".

DI SẢN CỦA SỐ SÁU

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 6

Quán ăn đầy mùi dầu mỡ. Mới chỉ 6 giờ tối mà gần như tất cả các chỗ ngồi đều chật kín, phần lớn là những người lái xe tải. Khi tôi đợi đồ ăn tới, tôi nhìn những người khác ăn - xúc xích, thịt xông khói, dăm bông .... Khi đồ ăn của tôi tới, tôi ăn ngẫu nhiên. Ba chiếc bánh kẹp, bốn miếng thịt xông khói, một phần thịt băm viên, một cốc cam ép lớn.

Tôi kết thúc bữa ăn với một tiếng ợ to mà Katarina đã quá mệt mỏi để khiến trách tôi.

"Cô có nghĩ...?", tôi hỏi.

Katarina cười, biết trước câu hỏi của tôi. "Sao cháu có thể?"

Tôi nhún vai. Cô gật đầu và gọi bồi bàn tới. Với một nụ cười tội lỗi, tôi yêu cầu một đĩa bánh kẹp nữa.

"Được thôi", bà bồi bàn nói với một cái nhếch mép, "cô bé này ăn khỏe đấy". Bà bồi bàn là một người đã già, khuôn mặt gầy gò và nhăn nheo khiến bạn có thể nhầm đó là một người đàn ông.

"Đúng vậy thưa bà", tôi nói. Bà bồi bàn rời đi.

"Sự thèm ăn của cháu sẽ chẳng bao giờ làm cô ngừng ngạc nhiên", Katarina nói. Nhưng cô biết lý do đằng sau việc thèm ăn đó. Tôi luyện tập liên tục, và dù mới mười ba tuổi nhưng cơ bắp tôi đã như một người tập thể hình. Tôi cần rất nhiều năng lượng, và tôi không thấy xấu hổ về sự thèm ăn của mình.

Một người khách khác tiến vào quán ăn.

Tôi để ý những người khác liếc nhìn hẩn đầy ngờ vực khi hẩn tiến tới bàn phía cuối nhà ăn. Họ nhìn tôi và Katarina với cùng ánh mắt nghi ngờ như vậy khi chúng tôi mới tiến vào. Tôi đã tưởng đây là một trạm dừng chân đầy ắp những người xa lạ, nhưng có vẻ một số người lạ thì đáng chú ý hơn những người khác. Katarina và tôi đã làm hết sức có thể, ăn mặc như những người Mỹ bình thường khác: áo phông và quần kaki ngắn. Tôi có thể thấy tại sao chúng tôi khác biệt - có vẻ chúng tôi có định nghĩa khác về "bình thường" ở phía xa Miền đông Texas này.

Gã đàn ông kia thì khó nhận ra hơn. Hẩn mặc ít nhiều như những người khác. Nhưng quần áo hẩn có vẻ đã lỗi thời, và có gì đó đáng sợ về bộ ria đen của hẩn: thoáng qua thì nó nhìn thẳng tuột, nhưng càng nhìn kỹ càng thấy nó cong.

"Nhìn chăm chăm như vậy là bất lịch sự đấy". Katarina khiển trách tôi.

"Cháu không nhìn chăm chăm", tôi nói dối. "Cháu đang nhìn với sự thích thú".

Katarina cười. Cô ấy cười trong 24 giờ qua nhiều hơn nhiều tháng trước đó cộng lại. Cần thời gian để quen với con người mới này của Katarina.

Nhưng tôi không bận tâm về điều đó.

Tôi vươn vai một cách thoải mái trên chiếc giường ngủ trong phòng trong khi Katarina đi tắm. Chỉ là mấy tấm ga rẻ tiền bằng sợi tổng hợp hay tơ nhân tạo nhưng tôi quá mệt nên chúng đều cảm thấy như lụa vậy.

Khi Katarina mới kéo mấy tấm ga ra, chúng tôi phát hiện một con cuốn chiếu dưới gối khiến Katarina phát ớn nhưng chẳng hề làm tôi bận tâm.

"Giết nó đi", cô ấy khấn khoản, che mắt lại.

Tôi từ chối. "Chỉ là một con côn trùng thôi mà".

"Giết nó đi!", cô ấy van nài.

Thay vào đó, tôi gạt nó ra xuống đất và nhày lên giường. "Không", tôi cứng đầu nói.

"Được thôi", cô ấy nói và đi tắm. Cô đã bật vòi nước nhưng lại bước ra khỏi phòng tắm vài giây sau. "Cô lo -", cô bắt đầu.

"Về cái gì?", tôi hỏi.

"Cô lo cô chưa huấn luyện cháu đủ tốt".

Tôi trợn mắt. "Vì cháu không giết một con bọ?!".

"Đúng. Không, nó khiến cô suy nghĩ. Cháu cần phải học cách giết mà không lưỡng lự. Cô còn chưa dạy cháu cách săn các con vật nhỏ chứ đừng nói là giết lũ Mog ... Cháu chưa từng giết thứ gì cả -"

Katarina dừng lại, bỏ mặc vòi nước cứ chảy. Nghĩ ngợi.

Tôi thấy cô đã mệt mỏi và suy nghĩ quá nhiều. Cô thi thoảng cũng như vậy nếu chúng tôi luyện tập thiếu hiệu quả. "Cô Kat", tôi nói. "Đi tắm đi đã".

Cô ngẩng lên, dừng suy nghĩ. Cô cười và đóng cửa nhà tắm lại.

Trong lúc đợi cô tắm xong, tôi bật tivi lên, đúng ngay kênh CNN và nó đang chiếu các hình ảnh về "sự kiện" ở Anh. Tôi xem đủ lâu để biết rằng cả người đưa tin lẫn giới cầm quyền Anh đều mơ hồ không biết chính xác điều gì đã xảy ra hôm qua. Tôi quá mệt để nghĩ về nó; tôi sẽ xem chi tiết về nó sau.

Tôi tắt TV và nằm xuống, sẵn sàng để giấc ngủ tới.

Katarina bước ra khỏi buồng tắm một lúc sau, quấn một chiếc khăn tắm và đang chải tóc. Tôi nhìn cô qua con mắt khép hờ của mình.

Có một tiếng gõ cửa.

Katarina bỏ chiếc lược xuống bàn.

"Ai đó?", cô hỏi.

"Quản lý thưa cô. Tôi mang cho cô thêm ít khăn mới".

Tôi thấy khó chịu bởi sự làm phiền kia - tôi đang muốn ngủ, và khá chắc là chúng tôi không cần thêm khăn vì chúng tôi mới nhận phòng - và đi tới phía cửa, gần như không nghĩ ngợi gì.

"Chúng tôi không cần thêm", tôi nói và đã mở tung cánh cửa.

Tôi chỉ vừa kịp nghe Katarina nói "Không -" trước khi thấy hăn, đứng trước mặt tôi. Gã có bộ ria mép lúc này.

Tiếng hét như tắc lại trong cổ họng tôi khi hăn tiến vào phòng và đóng sập cánh cửa lại phía sau hăn.

DI SẢN CỦA SỐ SÁU

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 7

Tôi phản xạ mà không cần suy nghĩ, đẩy hẳn về phía cửa nhưng hẳn đẩy tôi ngã lại phía giường một cách dễ dàng. Tôi ôm lấy ngực mình và nhận ra trong kinh hoàng rằng sợi dây chuyền của tôi đang ở phía ngoài áo phông. Ngay tầm mắt hẳn.

"Dây chuyền đẹp đấy", hẳn gầm lên, mắt sáng lên khi nhận ra nó.

Nếu hẳn từng có chút nghi ngờ nào về thân phận thật của tôi thì giờ nó chẳng còn nữa.

Katarina lao tới nhưng hẳn đánh cô một cú mạnh. Cô ngã vào dàn TV, phá vỡ màn hình với cùi chỏ của mình và ngã xuống đất.

Hẳn rút một thứ gì đó ra từ trong áo - một thanh kiếm dài và mỏng - và giơ nó lên nhanh chóng khiến tôi còn chẳng kịp đứng dậy. Tôi chỉ kịp thấy thanh kiếm chém xuống đầu tôi.

Đầu tôi ngay lập tức bao phủ bởi sự ấm áp và ánh sáng.

Vậy đây là cảm giác khi chết, tôi nghĩ.

Nhưng không, tôi không cảm thấy đau đớn gì cả.

Tôi nhìn lên - sao tôi còn có thể nhìn? Tôi nghĩ. Tôi chết rồi cơ mà. Nhưng tôi vẫn nhìn thấy, và nhận ra mình bao phủ từ đầu đến chân trong máu. Tên có ria mép kia vẫn dang tay ra, khóe miệng vẫn còn nụ cười chiến thắng nhưng hộp sọ đã bị mở ra như bị chém, và máu từ đó bắn vào người tôi.

Tôi nghe thấy Katarina rên rỉ - chả rõ là buồn bã hay nhẹ nhõm - khi tên kia đổ nhào xuống, hóa thành tro.

Trước khi tôi kịp định thần lại, Katarina đã đứng dậy, mặc lại quần áo và vơ lấy đồ đạc của chúng tôi.

"Hắn đã chết", tôi nói. "Còn cháu thì không".

"Đúng thế", Katarina đáp. Cô mặc một chiếc áo trắng và nó ngay lập tức chuyển đỏ từ vết thương trên cùi chỏ cô. Cô lại cởi nó ra, lau khô máu với một chiếc khăn trước khi mặc một chiếc áo khác.

Tôi thấy mình y như một đứa trẻ, không nói nên lời, bất động, bao phủ bởi máu.

Vậy là thế đó - khoảnh khắc tôi đã được huấn luyện cho cả đời - và tất cả những gì tôi làm được là một cú đẩy yếu ớt, dễ dàng bị đánh bật lại trước khi bị chém.

"Hắn không biết", tôi nói.

"Hắn không biết", cô cũng nói.

Điều mà hắn không biết là bất kì ý định hãm hại nào gây ra cho tôi ngoài thứ tự đều sẽ bật ngược lại kẻ tấn công. Tôi an toàn từ những đòn tấn công trực tiếp. Tôi biết thế, nhưng tôi cũng không thực sự biết vậy. Khi hắn chém xuống đầu tôi, tôi cứ nghĩ mình chết chắc rồi. Phải nhìn thấy thì mới tin được.

Tôi chạm vào chỗ bị chém. Chả có dấu vết gì cho thấy nó từng bị chém cả.

Đó là bằng chứng. Chúng tôi được bảo vệ bởi một bùa phép. Chừng nào chúng tôi còn chưa tụ họp lại thì chúng tôi chỉ có thể bị giết theo thứ tự con

số chúng tôi mang.

Tôi nhận thấy máu hãn giờ cũng hóa ra tro như cơ thể hãn. Giờ tôi phủ đầy tro thay vì máu.

"Chúng ta phải đi". Katarina vứt chiếc hộp vào tay tôi, áp mặt vào mặt tôi. Tôi nhận thấy mình như mất hồn, đứng đực ra như một pho tượng sau cú sốc vừa rồi. Có vẻ như cô đang nói với tôi lần thứ ba hay tư rồi dù tôi mới chỉ nghe thấy.

"Ngay bây giờ", cô nói.

Katarina cầm tay tôi kéo đi, đeo túi của mình trên vai. Mặt đường nóng bỏng ở khu đỗ xe như đốt cháy đôi chân trần của tôi khi chúng tôi lao tới chiếc xe của mình. Tôi cầm Chiếc hộp của mình, cảm thấy nó thật nặng.

Tôi đã chuẩn bị để chiến đấu cả cuộc đời, và khi nó tới tôi lại chỉ muốn đi ngủ. Chân kéo lê, tay nặng trĩu.

"Nhanh hơn nữa!", Katarina nói và kéo tôi đi. Cái xe không khóa. Tôi ngồi vào ghế hành khách trong khi Katarina ném đồ vào thùng xe và ngồi vào ghế lái. Ngay khi cô đóng cửa xe tôi thấy một gã lao tới chúng tôi.

Trong một thoáng tôi nghĩ đó là quản lí nhà nghỉ, đuổi theo chúng tôi để đòi tiền. Nhưng tôi nhận ra đó là gã cao bồi đã chào tôi lịch sự trước đó. Giờ thì chả có chút lịch sự nào trong cách hãn lao tới chúng tôi, hươ hươ năm dặm.

Hãn đập vỡ cửa sổ chỗ tôi ngồi và cố lôi tôi ra.

Katarina hét lên.

"Này!", một giọng nói cất lên từ phía ngoài.

Tay tôi quờ quạng, cố nắm lấy thứ gì đó, bất cứ thứ gì để không bị kéo ra. Nhưng nó chỉ nắm được sợi dây an toàn chưa đóng chốt, chẳng giúp ích gì khi tôi vẫn đang bị kéo ra. Tôi cảm thấy Katarina đang nắm lấy lưng áo tôi cố kéo tôi lại.

"Tao sẽ nghĩ lại về việc đó!", tôi nghe một người đàn ông quát lên, và tôi nhanh chóng bị bỏ ra, ngã lại vào trong xe.

Tôi cảm thấy như hết hơi, đầu óc quay cuồng.

Ngoài chiếc xe, một nhóm người đã tụ lại. Những người lái xe tải và chặn bô, những người Mĩ bình thường. Họ vây quanh tên Mog. Một người đang giơ khẩu súng sẵn về phía hắn. Với một nụ cười gượng gạo, tên Mog giơ tay tỏ vẻ đầu hàng.

"Chìa khóa". Katarina hoảng loạn, gần như bật khóc. "Cô bỏ quên chúng trong phòng".

Tôi chẳng nghĩ gì cả, chỉ hành động. Tôi không biết tên Mog kia sẽ bị giữ lại trong bao lâu bởi những người kia, những vị cứu tinh của chúng tôi, và tôi cũng không quan tâm; tôi lao về phòng, vợ lấy chòm chìa khóa và quay trở lại xe. Tên Mog đang quỳ trên mặt đất, bị bao quanh bởi những người giận dữ.

"Chúng tôi đã gọi cảnh sát, thưa cô", một trong số họ nói. Tôi gật đầu, mắt ngấn nước. Quá sốc để có thể nói cảm ơn. Thật lạ và tuyệt vời khi dù chẳng ai trong số họ biết chúng tôi nhưng vẫn sẵn sàng tới giúp, tuy vậy cũng thật đáng sợ khi họ không biết sức mạnh thật sự của tên Mog này, rằng nếu hắn không được chỉ thị không quá mạnh động hắn có thể đã giết sạch họ rồi.

Tôi vào xe và đưa Katarina chòm chìa khóa. Chỉ một thoáng sau chúng tôi đã bắt đầu rời đi.

Tôi quay lại liếc nhìn tên Mog lần cuối. Mắt hắn tràn đầy sự căm ghét.

Và rồi hắn nháy mắt với tôi.

DI SẢN CỦA SỐ SÁU

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 8

Katarina đã nhầm. Tôi đã giết trước đó. Nhiều năm trước, tại Nova Scotia.

Lúc đó mới chớm đông và Katarina vừa kết thúc giờ học trong nhà của tôi. Tôi ra sân sau chơi, chạy vòng quanh trong tuyết, nhảy lên những đống tuyết và ném những bóng tuyết về phía mặt trời.

Tôi ghét cái áo khoác vướng víu và cái quần chống thấm của tôi, nên khi tôi chắc chắn Katarina không nhìn mình, tôi liền cởi chúng ra. Nhiệt độ lúc đó dưới 0 độ, nhưng tôi luôn gần như chả bao giờ thấy lạnh. Tôi tiếp tục chơi cho đến khi Clifford, chú chó giống St. Bernard từ nhà hàng xóm nhảy sang chơi cùng với tôi.

Đó là một chú chó to lớn và khi đó tôi khá nhỏ, nhỏ hơn so với tuổi. Thế nên tôi trèo lên cậu ta, nắm chặt bộ lông hai bên. "Giddyup!", tôi ré lên và cậu ta chạy đi. Tôi cưỡi cậu ta như một con ngựa con, chạy vòng quanh trên mảnh sân con con.

Katarina gần đây đã kể cho tôi về quá khứ của mình, và về tương lai của tôi. Tôi chưa đủ lớn để hiểu hết chúng, nhưng tôi biết nó có nghĩa tôi là một chiến binh. Cái đó hợp với tôi, bởi vì tôi luôn cảm thấy như một anh hùng, một nhà vô địch. Tôi cưỡi Clifford như thể một bài luyện tập khác. Tôi hình dung đuổi theo những kẻ thù tưởng tượng trong tuyết, sẵn lòng chúng và hạ gục chúng.

Clifford đưa tôi tới bìa rừng và dừng lại, gầm gừ. Tôi ngẩng lên và nhìn thấy một con thỏ màu nâu nhạt chạy giữa các hàng cây. Vài giây sau, tôi bị

hất ngã bởi Clifford.

Tôi gượng dậy và đuổi theo Clifford vào trong rừng. Những cuộc rượt đuổi tưởng tượng đã trở thành hiện thực, khi Clifford đuổi theo con thỏ con tôi thì đuổi theo cậu ta.

Tôi nói nhảm, thở không ra hơi và cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Hoặc đã như thế cho đến khi cuộc rượt đuổi chấm dứt.

Clifford bắt được con thỏ trong hàm răng của mình và đổi hướng, chạy về phía sân nhà cậu ấy. Tôi kinh hãi trước kết cục của cuộc rượt đuổi và cái kết của con thỏ, tôi lao tới và đuổi theo Clifford, cố gắng ra lệnh cho nó thả con thỏ ra.

"Chó hư", tôi nói. "Chó rất hư".

Cậu ta quá tập trung vào miếng mồi mà không thèm chú ý đến tôi. Trở lại sân nhà mình, cậu ta thả con thỏ xuống và vui thích đánh hơi khắp người nó. Phải đẩy thật mạnh cậu ta ra khỏi chỗ con thỏ mới làm cậu ta dừng lại được, đã vậy cậu ta còn định cắn tôi.

Khi cậu ta bỏ đi rồi, tôi nhìn xuống con thỏ bê bết máu.

Nhưng nó chưa chết.

Toàn bộ sự vô tình của tôi biến mất khi tôi nâng nó lên, áp vào ngực mình, cảm nhận tim nó đập liên hồi khi sắp chết. Ánh mắt nó trong suốt như thủy tinh.

Tôi biết điều sẽ xảy ra tiếp theo. Vết thương của nó không quá sâu, nhưng nó sẽ chết vì sốc. Nó chưa chết, nhưng không thể cứu sống được nữa. Điều duy nhất con vật này còn có thể trông đợi là được giải thoát sớm khỏi nỗi sợ hãi và cái chết dần tới của chính nó.

Tôi nhìn về phía cửa sổ. Katarina không có đó. Tôi quay lại nhìn con thỏ, biết ngay điều gì là tốt nhất cho nó.

Cháu là một chiến binh, Katarina đã từng nói.

"Tôi là một chiến binh". Những lời của tôi như đóng băng trước mặt tôi. Tôi nắm cổ nó bằng hai tay và bẻ gãy nó.

Tôi chôn xác con thỏ sâu dưới lớp tuyết, nơi ngay cả Clifford cũng không thể tìm ra.

Katarina đã nhầm : Tôi đã giết trước đó. Vì lòng nhân từ.

Nhưng chưa phải vì báo thù.

DI SẢN CỦA SỐ SÁU

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 9

Katarina tấp xe vào lề đường và chúng tôi bước ra. Đã một ngày lái xe liên tục và giờ là ba giờ sáng. Chúng tôi đã tới Hồ Ouachita, thuộc Công viên Tiểu bang tại Arkansas. Lối vào công viên đã đóng nên Katarina phá khóa tại một lối vào và đưa xe chúng tôi vào trong.

Chúng tôi đã từng tới đây, dù tôi không nhớ nó. Katarina nói chúng tôi từng cắm trại ở đây khi tôi còn bé, và cô nghĩ đây sẽ là một nơi thích hợp để chôn giấu Chiếc hộp của tôi nếu cần thiết.

Có vẻ giờ đã là lúc đó.

Bên ngoài chiếc xe tôi có thể nghe tiếng sóng vỗ yếu ớt vào bờ từ con hồ. Katarina và tôi đi qua những hàng cây, lần theo tiếng sóng. Tôi mang Chiếc hộp theo trên tay. Chúng tôi đã quyết định nó quá vướng víu và nguy hiểm khi luôn mang chiếc hộp bên cạnh. Katarina nói nó không được phép rơi vào tay lũ Mog.

Tôi không cố hỏi tại sao, dù hàm ý của việc này ám ảnh tôi. Nếu Katarina nghĩ đã đến lúc chôn chiếc hộp để giữ nó an toàn, vậy hẳn cô nghĩ chúng tôi sắp bị bắt đến nơi. Có lẽ là không thể tránh khỏi được.

Tôi rùng mình trong cái lạnh buổi đêm trong lúc xua mấy con muỗi đi. Chúng ngày càng nhiều khi chúng tôi càng tới gần mép nước.

Chúng tôi cuối cùng cũng đến mép nước. Giữa hồ, tôi thấy một hòn đảo nhỏ màu xanh, và tôi hiểu rõ Katarina đang nghĩ gì.

"Cô sẽ làm việc đó", cô nói. Nhưng giọng cô gằn như chỉ còn là tiếng thì thầm. Cô đã kiệt sức, gằn như ngắt đi. Cô đã không ngủ trong nhiều ngày. Tôi cũng hầu như không ngủ, chỉ vài phút chợp mắt. Nhưng đó vẫn nhiều hơn Katarina có, và tôi biết cô cần nghỉ ngơi.

"Cô nằm xuống đi", tôi nói. "Cháu sẽ làm việc đó".

Katarina phản đối yếu ớt nhưng cuối cùng cũng nằm xuống. "Cô nghỉ đi", tôi nói. Tôi lấy cái khăn cô mang theo để lau người đắp cho cô ấy, che cô ấy khỏi lũ muỗi.

Tôi cởi quần áo, rồi nằm chặt Chiếc hộp và bước xuống nước. Mới đầu nó lạnh buốt nhưng khi tôi đã chìm hẳn người xuống thì nó lại khá ấm. Tôi lúng túng bơi như chó, dùng một tay để bơi và tay còn lại giữ Chiếc hộp.

Tôi chưa bao giờ bơi vào ban đêm trước đây, và tôi phải cố gắng lắm để không hình dung những cách tay vươn ra từ đám bùn dưới hồ nằm lấy chân tôi và kéo xuống. Tôi cố tập trung vào mục đích của mình.

Tôi đến bờ bên kia sau một khoảng thời gian tưởng chừng như cả tiếng nhưng thực ra thì hình như chỉ có 10 phút. Tôi ra khỏi mặt nước, run rẩy và bước về phía những hòn đá rải rác quanh bờ. Tôi đến trung tâm hòn đảo. Nó khá tròn, nhỏ hơn một mẫu Anh nên cũng không mất nhiều thời gian để đến đó.

Tôi đào một cái hố sâu độ một mét, và nó tốn nhiều thời gian hơn là bơi ra đây. Đào xong, tay tôi chảy máu vì đào đất; vết thương ngày càng sâu sau mỗi lần đào.

Tôi đặt hộp mình vào hố. Miễn cưỡng rời bỏ nó dù chưa bao giờ được mở nó hay nhìn thấy bên trong nó. Tôi đoán có nên nói một lời cầu nguyện cho nó không.

Cuối cùng tôi quyết định không cầu nguyện. Thay vào đó, tôi chỉ lấp đất vào chiếc hố và làm phẳng nó như ban đầu.

Tôi biết tôi có thể không bao giờ nhìn thấy chiếc hộp của mình lần nào nữa.

Tôi quay lại và bơi lại về bờ bên kia.

DI SẢN CỦA SỐ SÁU

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 10

Đã một tuần kể từ khi chúng tôi đi qua New York. Chúng tôi ở một nhà nghỉ nhỏ cạnh một vườn táo và một sân bóng đá. Katarina đang lên kế hoạch cho tương lai của chúng tôi.

Không có thông báo đáng nghi nào trên bản tin hay trên mạng. Điều này cho chúng tôi chút hi vọng cho tương lai của Lorien, và rằng đám Mogadorian sẽ không thể lần ra chúng tôi.

Thật ngớ ngẩn nhưng tôi cảm thấy sẵn sàng chiến đấu. Tôi không thấy thế khi ở chỗ nhà nghỉ kia nhưng giờ đã khác. Tôi chả quan tâm nếu tôi vẫn chưa có biệt năng nào. Chiến đấu vẫn tốt hơn là chạy.

"Cháu không muốn thế đâu", cô nói. "Chúng ta phải khôn ngoan".

Vậy là chúng tôi chờ đợi. Katarina không còn mẫn mà lăm vào luyện tập nhưng chúng tôi vẫn làm những gì có thể : chống đẩy và tự đánh với cái bóng của chính mình trong phòng vào ban ngày và những bài tập khó hơn ở góc tối sân bóng vào ban đêm.

Vào ban ngày tôi được phép đi vòng quanh khu vườn, ngửi mùi lên men từ những quả táo rụng. Katarina đã dặn tôi không được chơi trên sân bóng vào ban ngày hay nói chuyện với những đứa trẻ luyện tập ở đó. Cô ấy không muốn thu hút những sự chú ý không cần thiết.

Nhưng tôi có thể theo dõi sân bóng từ phía sau một cái cây ở mép khu vườn. Đội bóng nữ chơi vào ngày hôm nay. Họ mặc áo tím và quần trắng. Họ trạc tuổi tôi. Từ dưới bóng cây táo tôi tự hỏi sẽ thế nào nếu tôi tham dự

những buổi tập thể này. Tôi hình dung tôi sẽ giỏi trò này: tôi thích vận động, tôi khỏe mạnh và nhanh nhẹn. Không: tôi sẽ cực giỏi trò này.

Nhưng những trò vô bổ này không dành cho tôi.

Tôi cảm thấy như sự đổ kỵ dâng lên trong lòng mình. Đó là một cảm giác mới đối với tôi. Tôi thường cam chịu số phận mình. Nhưng thứ gì đó khi chạy trốn lần này, khó khăn khi thoát khỏi lũ Mogadorian đã khiến tôi ghét cuộc sống đơn giản của những cô bé này.

Nhưng tôi cố nén nó xuống. Tôi cần giữ sự tức giận cho lũ Mog.

Tối đó chúng tôi cho phép bản thân xem chút tivi trước khi đi ngủ. Đó là một trong những thú vui Katarina thường không cho phép tôi làm bởi cô nghĩ nó sẽ làm tôi mù mị đi. Nhưng ngay cả Katarina đôi khi cũng mềm mỏng.

Tôi cuộn tròn cạnh Katarina trên giường. Cô ấy chuyển sang kênh phim về một phụ nữ sống ở New York và phàn nàn sao khó kiếm một người đàn ông tử tế thế. Sự chú ý của tôi nhanh chóng chuyển từ màn hình về phía mặt Katarina, giờ đang biểu cảm theo diễn biến bộ phim. Cô đã bị nó cuốn hút.

Cô bắt gặp tôi nhìn cô và ngay lập tức đỏ mặt. "Cô được phép làm thế". Cô quay lại về phía màn hình. "Cô không thể làm khác được. Anh ta thật đẹp trai".

Tôi nhìn về phía tivi. Người phụ nữ giờ đang hét về phía một anh chàng đẹp trai về việc anh ta là "đồ lợn phân biệt giới tính". Tôi mới chỉ xem vài bộ phim trong đời nhưng tôi đã có thể đoán được cái kết của bộ phim. Dù sao thì anh chàng cũng khá đẹp trai nhưng tôi không thấy anh ta quyến rũ như với Katarina.

"Cô đã bao giờ có bạn trai chưa?", tôi hỏi.

Cô cười. "Ở Lorien, có. Cô còn cưới rồi cơ".

Tim tôi như ngừng đập, và tôi đỏ mặt trước sự vô tâm của mình. Làm sao tôi có thể chưa bao giờ hỏi cô về điều này trước đó? Làm sao tôi lại không biết cô từng có một người chồng, một gia đình? Tôi do dự trước khi hỏi một câu khác, bởi vì tôi chỉ có thể đoán rằng chồng cô đã mất trong cuộc xâm lược của lũ Mog.

Trái tim tôi như tan vỡ cho cô Katarina của tôi.

Tôi đổi chủ đề. "Nhưng từ khi chúng ta đến Trái đất thì sao?".

Cô lại cười. "Cháu đã ở cạnh cô toàn bộ thời gian mà. Cô nghĩ cháu sẽ biết nếu cô có".

Tôi cũng cười, dù sự thích thú bị trộn lẫn với chút buồn. Katarina không thể có một người bạn trai dù cô ấy có muốn vậy - và đó bởi vì tôi. Bởi vì cô quá bận rộn để bảo vệ tôi.

Cô nhướn mày. "Sao lại bất ngờ hỏi những câu như vậy? Cháu mê cậu nào rồi à? Một cậu đáng yêu nào đó trên sân bóng?". Cô rướn người qua cấu tôi một cái rồi cù tôi. Tôi vặn vẹo trườn đi, cười lớn.

"Không có", tôi nói, và đó là sự thật. Những cậu bé luyện tập ngoài đó một vài ngày và tôi có theo dõi họ, nhưng thương thì chỉ là để ước lượng độ dẻo dai và phản xạ của họ và so sánh với tôi. Tôi không nghĩ mình sẽ có thể thích bất kì ai trong số họ. Tôi không nghĩ tôi có thể yêu ai đó không bó ràng buộc trong cuộc chiến này với tôi. Tôi không thể tôn trọng ai đó không phải một phần của cuộc chiến chống lại lũ Mog và bảo vệ Lorien.

Trên TV, người phụ nữ đang đứng trong mưa, nước mắt chảy dài trên má, nói với anh chàng đẹp trai rằng mình đã thay đổi ý nghĩ, rằng tình yêu là thứ quan trọng nhất.

"Cô Katarina?", tôi hỏi. Cô quay lại nhìn tôi. Tôi không cần phải nói to
điều mình muốn; cô hiểu tôi quá rõ.

Cô đổi kênh cho tới khi tìm được một bộ phim hành động. Chúng tôi
cùng xem nó cho tới khi ngủ mất.

DI SẢN CỦA SỐ SÁU

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 11

Ngày tiếp theo sau buổi tập và học tôi quay trở lại khu vườn. Đó là một ngày ấm áp và tôi tận hưởng ánh nắng khi đi dạo. Tôi bước lên những quả táo mềm nhũn, đang phân hủy và cảm nhận chúng nát bét dưới chân tôi.

Mặc cho cái nóng của mặt trời, bầu không khí vẫn thật dễ chịu, không quá nóng hay lạnh. Tôi cảm thấy vui vẻ một cách kì quặc khi đi xung quanh.

Katarina đang đặt vé máy bay cho chúng tôi tới Úc hôm nay. Cô nghĩ nó sẽ là một chỗ trốn tốt. Tôi đã hào hứng về chuyến đi ngay từ bây giờ.

Tôi quay lại, sẵn sàng quay trở lại nhà nghỉ khi một quả bóng lăn qua trước mặt tôi và mấy quả táo. Không suy nghĩ tôi tiến tới và đặt một chân lên quả bóng làm nó dừng lại.

"Cậu sẽ trả lại nó hay thế nào đây?". Giật mình, tôi quay lại. Một cô bé xinh xắn với mái tóc thắt đuôi ngựa nhìn tôi từ mép khu vườn. Cô bé mặc bộ quần áo bóng đá và đang nhai kẹo cao su.

Tôi bỏ chân khỏi quả bóng, đi sang bên cạnh và đá nhanh vào nó đúng về phía cô bé. Tôi dùng nhiều lực hơn so với tôi nên dùng: khi cô bé bắt quả bóng, lực đẩy gần như làm cô bé bay về phía sau.

"Nhẹ nhàng thôi nào!", cô bé hét lên.

"Xin lỗi", tôi nói, ngay lập tức cảm thấy xấu hổ.

"Nhưng sút tốt đấy", cô bé nói. "Sút quá tốt".

Tôi vào sân bóng một lúc sau. Một đội đang bị thiếu người do chấn thương và cô bé nhai kẹo cao su bằng cách nào đó thuyết phục được huấn luyện viên cho tôi chơi cùng.

Tôi không biết luật bóng đá nhưng tôi học chúng rất nhanh. Tôi nợ Katarina vì điều đó, cho việc giữ đầu óc tôi luôn nhạy bén để nắm bắt luật nhanh chóng. Huấn luyện viên, một phụ nữ khắc khổ, ngồi xồm với một chiếc còi trong mồm, cho tôi chơi ở vị trí hậu vệ phải và tôi nhanh chóng thể hiện mình. Những cô gái ở đội tôi phối hợp với tôi tốt nhanh đến không ngờ, thiết lập hàng phòng vệ vững chắc, buộc các tiền đạo đội bạn phải chạy về phía tôi.

Không ai trong số họ vượt được qua tôi mà không mất bóng.

Tôi nhanh chóng ướt đầm mồ hôi, những cọng cỏ dính quanh bắp chân đầy mồ hôi của tôi - may mắn là hôm nay tôi đi tất dài nên không ai thấy các vết sẹo của tôi cả. Tôi chóng mặt bởi ánh mặt trời nhưng vui sướng vì được tán thưởng từ các đồng đội.

Có một tình huống đang diễn ra bên trái tôi. Tyra cướp được bóng từ một cầu thủ đối phương đang lao tới nhưng ngay lập tức bị đuổi theo bởi một cầu thủ khác. Tôi là người duy nhất không bị ai kèm và cô ấy cố gắng chuyền quả bóng cho tôi.

Thế là gần như cả đội bạn lao theo tôi. Đồng đội tôi thì đuổi theo họ, cố gắng tạo khoảng trống cho tôi khi tôi lao như điên với quả bóng về phía khung thành đội bạn. Tôi có thể thấy thủ môn đối phương thủ thế, sẵn sàng chờ tôi sút. Còn cách khung thành gần nửa sân bóng nữa, nhưng khi thấy cầu thủ đội bạn đang lao tới, tôi biết mình chỉ có một lựa chọn duy nhất.

Tôi sút bóng.

Quả bóng bay theo quỹ đạo hình cánh cung với tốc độ như một cái phản lực. Tôi hành động quá nhanh, quá thiếu suy nghĩ khi sút đúng vào vị trí

thủ môn đội bạn. Tôi chắc rằng cô ấy có thể bắt được nó.

Cô ấy làm được thế thật. Nhưng tôi đá quả bóng với một lực khiến cô ấy bật ngã ra sau và để quả bóng lăn vào lưới.

Đông đội tôi reo mừng. Phía đội bạn cũng vậy; đây chỉ là một buổi tập nên họ có thể tán thưởng kỹ năng của tôi mà không tự hạ thấp mình.

Tyra vỗ vào vai tôi. Tôi có thể nói cô ấy sung sướng vì là người lôi được tôi vào chơi cùng. Huấn luyện viên kéo tôi ra một bên và hỏi tôi đi học ở đâu. Bà ấy rõ ràng là muốn có tôi trong đội của mình.

"Cháu không học ở đây", tôi lí nhí. "Cháu rất tiếc". Bà ấy chỉ nhún vai và chúc mừng tôi về màn trình diễn.

Tôi cười và rời đi. Tôi biết những cô gái kia muốn làm bạn với tôi, đứng túm tụm lại với nhau và nhìn tôi rời đi. Tôi hình dung mình sống một cuộc sống khác, một cuộc sống như của họ. Nó cũng hấp dẫn đấy, nhưng tôi biết nơi tôi thuộc về - bên cạnh Katarina của tôi.

Tôi đi về nhà nghỉ, cố gắng làm mất nụ cười chiến thắng trên mặt mình. Tôi cảm thấy một sự thôi thúc vô cùng trẻ con là kể cho Katarina về trận đấu, dù cô đã dặn tôi không được chơi. Dù đã cố gắng, nhưng tôi không thể ngừng việc chạy vào phòng và sẵn sàng kể cho Katarina mọi thứ.

Cánh cửa không khóa và tôi mở nó ra, vẫn cười như một đứa ngốc.

Nụ cười không kéo dài lâu.

Có mùi gã trong phòng - đám người Mogadorian. Katarina bị trói vào một chiếc ghế, bị bịt mõm và trán rớm máu, đôi mắt ngấn nước khi nhìn thấy tôi.

Tôi quay người chạy nhưng lại nhìn thấy chúng khắp bãi đỗ xe. Có lẽ phải tới ba mươi tên tất cả.

Chúng tôi đã bị bắt.

DI SẢN CỦA SỐ SÁU

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 12

Tay tôi bị còng còn chân thì bị trói lại bằng dây thừng. Katarina cũng vậy dù tôi không thể thấy cô ấy. Lũ Mog ném chúng tôi vào phía sau một chiếc xe kéo, trói chúng tôi với nhau.

Thùng xe kéo rung lắc dữ dội và tôi biết vậy có nghĩa là chúng tôi đang trên đường cao tốc và đang tới đâu đó thật nhanh.

Katarina vẫn bị bịt miệng nhưng chúng chả thèm làm thế với tôi. Hoặc là chúng nghĩ tôi sẽ ngậm mồm vì sự an toàn của Katarina hoặc là chúng nghĩ rằng âm thanh trên đường sẽ nuốt chửng bất kì âm thanh nào tôi cố tạo ra.

Tôi không biết chúng tôi đang bị đưa đi đâu hay lũ Mogadorian sẽ làm gì chúng tôi khi đã tới đó. Tôi giả định điều tồi tệ nhất nhưng tôi vẫn thì thầm những điều an ủi với Katarina trong bóng tối. Tôi biết rằng cô cũng sẽ làm vậy nếu cô có thể.

"Sẽ ổn cả thôi", tôi nói. "Chúng ta sẽ ổn thôi".

Tôi biết chúng tôi sẽ không ổn. Tôi biết chuyến hành trình này sẽ kết thúc với cái chết của chúng tôi.

Katarina ép lưng vào tôi, thể hiện sự yêu thương và cố vũ tinh thần. Tay bị trói và mồm bị bịt, đó là cách duy nhất cô có thể dùng để giao tiếp với tôi.

Trong này gần như tối thui ngoại trừ một tia sáng bạc chiếu vào từ trên nóc xe bằng nhôm. Ánh nắng chiếu qua từ trên đó. Ngồi trong bóng tối và

cái lạnh trong chiếc xe, thật lạ khi nghĩ bên ngoài đang là ban ngày. Một ngày bình thường như bao ngày khác.

Tôi đau khắp cơ thể, nhức nhối từ việc ngồi quá lâu và quá không thoải mái để ngủ. Trong trạng thái kiệt sức này, tôi có những ý nghĩ kì quặc rằng tôi nên ở lại với mấy cô bé trong đội bóng. Ít nhất là đủ lâu để uống chút nước tăng lực huấn luyện viên mang theo.

Có tiếng gì đó bên trong xe. Một tiếng thì thầm nhỏ, nghe như bị chặn lại trong cuống họng.

Có một cái lồng, nhét ở phía đầu xe. Tôi chỉ lờ mờ nhìn thấy mấy thanh song sắt trong bóng tối.

"Đó là cái gì vậy?", tôi hỏi. Katarina cố nói qua cái giẻ bịt mõm, và tôi thấy tệ khi hỏi cô một câu hỏi mà cô không thể trả lời.

Tôi rướn người lên xa nhất có thể, kéo theo Katarina. Tôi có thể nghe thấy Katarina phản đối dù bị bịt miệng, nhưng sự tò mò cứ khiến tôi đi tới. Cứ vậy, tôi cố lại gần cái lồng nhất có thể.

Lại một tiếng kêu nữa trong bóng tối.

Một tù nhân khác? Tôi tự hỏi. Hay là một loại dã thú?

Tim tôi tràn ngập sự thương hại.

"Xin chào?", tôi nói vào khoảng không. Con người hay con vật kia phát ra một tiếng kêu buồn thảm. "Cậu ổn chứ?"

Một cú đớp bất ngờ vào song sắt của cái lồng, đôi mắt to cỡ con cá đò rục trong bóng tối. Hơi thở nó phả vào mặt tôi, hất tóc tôi về phía sau. Tôi lùì lại trong kinh sợ và kinh tởm, hơi thở nó thật buồn nôn.

Tôi cố trườn đi trong khi con thú to lớn cứ ép đầu vào song sắt, hướng đôi mắt đỏ nhìn tôi chăm chăm. Nếu không có mấy cái song sắt kia, tôi chết chắc rồi.

Đó không phải là một tù nhân. Không phải một đồng minh nào đó. Đó là một con Piken. Katarina đã kể tôi nghe về chúng, đồng bọn man rợ và là thú săn cho đám người Mogadorian, nhưng tôi cứ tưởng đó chỉ là chuyện kể thôi.

Katarina giúp tôi lùi về phía sau, tránh xa khỏi con thú. Càng lùi về sau, hình bóng con Piken càng hòa vào trong bóng tối.

Tôi biết tạm thời tôi được an toàn. Nhưng tôi cũng biết con thú này đáng sợ và kinh tởm này có thể sẽ được thả ra để giết tôi trong vài ngày hoặc vài tuần tới. Trong lòng tôi tràn ngập sự sợ hãi và sự giận dữ bất lực: tôi chả biết mình nên nôn ọe hay ngất đi hay cả hai cùng một lúc nữa.

Tôi dựa đầu vào Katarina, ước rằng cơn ác mộng này sẽ qua đi.

Rồi tôi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay, chỉ thức dậy khi nghe giọng Katarina.

"Sáu. Dậy đi. Sáu".

Tôi choàng tỉnh.

"Bị miệng của cô đâu?", tôi hỏi.

"Cô tìm được cách bỏ nó khỏi mõm mình rồi. Mất khá là nhiều thời gian".

"Ồ", tôi nói một cách ngu ngốc. Tôi chả biết nói gì khác hay như thế mấy lời nói đó có thể thay đổi hiện thực - chúng tôi đã bị bắt mà chẳng kháng cự được gì.

"Chúng cài máy theo dõi lên xe chúng ta khi còn ở Texas. Đó là vì sao chúng tìm được chúng ta".

Chúng tôi thật ngu ngốc làm sao. Tôi nghĩ. Thật bất cần làm sao.

"Đó là việc của cô để đề phòng mấy chuyện đó", cô nói như thể đọc được ý nghĩ của tôi. "Mà cũng đừng bận tâm về nó nữa, cô cần cháu chuẩn bị cho những gì sắp tới".

Đó có thể là gì?. Tôi nghĩ. Cái chết chẳng?

"Chúng sẽ tra tấn cháu để lấy thông tin. Chúng sẽ ...". Tôi chợt nghe Katarina bật khóc, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh và tiếp tục. "Chúng sẽ dùng những hình thức tra tấn không tưởng đối với cháu. Nhưng cháu phải chịu đựng".

"Cháu sẽ làm vậy", tôi nói một cách kiên quyết nhất có thể.

"Chúng sẽ dùng cô để khuất phục cháu. Cháu đừng để chúng thắng ... dù xảy ra điều gì đi chăng nữa ..."

Tim tôi như ngừng đập. Chúng sẽ giết Katarina ngay trước mặt tôi nếu chúng nghĩ làm thế sẽ khiến tôi mở miệng.

"Hứa với cô, Sáu. Đi mà ... chúng không thể biết số thứ tự của cháu. Chúng ta không thể cho chúng thêm lợi thế nào khác nữa trong việc săn lùng những người khác hay để hành hạ cháu. Chúng biết càng ít về phép bùa càng tốt. Hứa với cô đi. Cháu phải làm thế".

Tưởng tượng nỗi kinh hoàng sắp tới, tôi không thể hứa được. Tôi biết lời hứa của tôi là tất cả những gì Katarina muốn nghe, nhưng tôi không làm được.

DI SẢN CỦA SỐ SÁU

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 13

Tôi đã bị nhốt trong phòng giam ba ngày. Chẳng có gì trong này ngoài một xô nước, một xô khác đóng vai trò như chỗ đi vệ sinh và một khay đồ ăn trống trơn từ hôm qua.

Chả còn chút dấu vết nào của đồ ăn trên khay: tôi đã liếm sạch từ hôm qua rồi. Khi tỉnh dậy trong này ba ngày trước tôi đã định tuyệt thực, từ chối ăn hay uống cho đến khi chúng cho tôi gặp Katarina. Nhưng hai ngày đầu chúng cũng chẳng thèm cho tôi ăn hay uống. Tôi bắt đầu hình dung mình đã bị bỏ quên trong này. Và khi đồ ăn được mang tới, tâm trí tôi vẫn còn đang ở đâu đó khiến tôi quên mất kế hoạch ban đầu của mình và ngốn sạch chỗ đồ ăn được đẩy qua khe cửa.

Nhưng điều kỳ lạ là tôi còn không cảm thấy đói. Tinh thần tôi đã xuống thấp nhưng tôi không yếu đi vì đói. Sợi dây chuyền của tôi như đập vào ngực tôi trong bóng tối, và tôi bắt đầu nghĩ rằng phép bùa đang giữ cho tôi khỏi chết đói và mất nước. Nhưng dù không trong tình trạng chết đói hay mất nước, tôi chưa bao giờ bị bỏ đói lâu vậy, và sự trải nghiệm như khiến tôi rơi vào tình trạng phát điên. Thế xác tôi không đói hay khát nhưng tinh thần tôi thì có.

Các bức tường đều bằng đá và nhẵn. Nó giống một cái hang được tạo ra hơn là một phòng giam đúng nghĩa. Được tạo ra bằng cách đào vào một khối đá lớn - một ngọn núi? Tôi lấy đó là dấu hiệu chúng tôi đang ở trong một cấu trúc tự nhiên nào đó: một cái hang hoặc bên trong một ngọn núi.

Có lẽ chẳng bao giờ tôi có thể biết câu trả lời thực sự.

Tôi từng cố đào một đường hầm để trốn thoát dù biết là mình chả thể làm được gì. Và trong cố gắng đó, tất cả những gì tôi làm được là mài nhẫn móng tay mình đến mức bật máu.

Giờ những gì tôi có thể làm là ngồi trong cái phòng giam này và cố giữ cho mình tỉnh táo.

Đó là nhiệm vụ duy nhất của tôi: không để sự giam giữ cô độc này khiến tôi phát điên. Tôi có thể để nó làm tôi trở nên cứng cáp hơn, để nó cho tôi trở nên dẻo dai hơn chứ không thể để nó làm tôi phát điên. Một thử thách lạ lùng khi cố gắng giữ tỉnh táo. Nếu bạn quá tập trung vào việc giữ mình tỉnh táo thì có khả năng lớn nó sẽ làm bạn trở nên điên rồ hơn. Ngược lại, nếu bạn quên mất việc đó, hay cố không nghĩ về việc đó, để tâm trí nghĩ vẩn vơ mãi thì rồi cuối cùng bạn vẫn sẽ phát điên. Biện pháp là tạo một khu vực ở giữa chúng: một sự tách biệt, một trạng thái trung lập.

Tôi tập trung vào nhịp thở của mình. Vào, ra. Vào, ra.

Khi tôi không tập căng cơ hay chống đỡ trong góc buồng giam, đó là tất cả những gì tôi làm: chỉ thở.

Vào, ra. Vào, ra.

Katarina gọi đó là ngồi thiền. Cô từng khuyến khích tôi tập ngồi thiền để giữ tập trung. Cô nghĩ nó sẽ giúp tôi trong chiến đấu. Tôi đã chả bao giờ nghe theo lời khuyên của cô. Nó có vẻ quá buồn tẻ. Nhưng giờ khi ở trong này, tôi thấy nó như một sợi dây an toàn giữ tôi tỉnh táo.

Tôi đang ngồi thiền khi cửa phòng giam tôi bật mở. Tôi quay đi, mắt tôi căng ra để điều chỉnh cho quen với ánh sáng từ bên ngoài ủa vào. Một tên Mog đứng chặn luồng sáng, một số khác đứng hỗ trợ phía sau.

Tôi thấy hần cầm một cái xô, và trong một giây tôi đã nghĩ hần đem nước mới đến cho tôi.

Thay vào đó, hần bước tới và dội cả cái xô nước lạnh lên đầu tôi. Đó là một hành động sỉ nhục hà khắc và tôi run rẩy bởi cái lạnh, nhưng nó cũng như tiếp thêm năng lượng cho tôi. Nó giúp tôi quay về thực tại với sự căm ghét tột cùng cho lũ Mog khốn kiếp kia.

Hần nhắc bống tôi lên và trùm vào đầu tôi một cái bịt mắt.

Xong hần thả tôi ra và phải khá khó khăn tôi mới đứng vững được lại.

"Đi", hần nói và đẩy tôi ra khỏi buồng giam.

Cái bịt mắt khá dày nên tôi bước đi như bị mù. Nhưng các giác quan khác của tôi vẫn còn khá tốt nên tôi vẫn có thể bước đi gần như trên một đường thẳng. Tôi cũng có thể cảm nhận những tên Mog xung quanh mình.

Trong lúc bước đi trên sàn nhà bằng đá lạnh lẽo bằng đôi chân trần của mình, tôi nghe thấy hàng loạt tiếng thét và rên rít của những tù nhân khác. Một số là con người, một số là động vật. Họ hần bị nhốt trong những buồng giam như của tôi. Tôi chả biết họ là ai hay lũ Mog muốn gì ở họ. Nhưng tôi đang phải tập trung cho sự sống còn của chính mình hơn là quan tâm tới người khác: tôi mất sự thương hại rồi.

Sau khi đi một hồi lâu, tên Mog cầm đầu nói "Bên phải!" và xô tôi sang bên phải. Hần đẩy mạnh khiến tôi ngã khụy xuống, mào đầu gối xuống nền đá.

Tôi cố đứng dậy nhưng bị kéo lên trước khi kịp làm thế, hai tên Mog đẩy tôi vào bức tường. Tay tôi bị kéo lên tròng vào hai sợi xích treo trên trần nhà. Người tôi bị căng ra, mấy đầu ngón chân hầu như không chạm đất.

Chúng cởi bịt mắt cho tôi. Tôi đang ở trong một buồng giam khác; cái này được thắp sáng và mắt tôi gần như mù trong khi tự điều chỉnh cho quen với ánh sáng sau thời gian dài trong bóng tối hoàn toàn. Và khi chúng tự điều chỉnh xong, tôi thấy cô ấy.

Katarina.

Cô cũng bị treo lên trần nhà như tôi. Cô trông thê thảm hơn tôi nhiều, máu me, các vết bầm tím - bị đánh như tử.

Chúng bắt đầu với cô ấy.

"Katarina", tôi thì thầm. "Cô ổn chứ ...?"

Cô nhìn lên về phía tôi, đôi mắt rưng rưng nước mắt. "Đừng nhìn cô", cô nói, hướng ánh mắt xuống sàn nhà.

Một tên Mog mới tiến vào phòng. Trong tất cả những thứ hăn có thể mặc, hăn đang mặc một cái áo thun có cổ màu trắng và một cái quần kaki nhăn nhúm. Tóc hăn ngắn. Đôi giày da kéo lê trên sàn nhà. Hăn có thể là một người cha ở vùng ngoại ô hay một quản lý ở cửa hàng nào đó.

"Xin chào", hăn nói, cười với tôi với đôi tay đút trong túi. Răng hăn trắng như trong mấy quảng cáo kem đánh răng vậy.

"Hy vọng mày tận hưởng khoảng thời gian với chúng tao vừa qua". Tôi nhận thấy đôi tay rám nắng của hăn rậm lông. Hăn trông đẹp trai theo cách dễ thương với thân hình gọn nhẹ mà rắn chắc. "Mấy cái hang có thể vô cùng khó chịu nhưng chúng tao đã cố gắng làm chúng thoải mái nhất có thể rồi. Tao tin mày có hai cái xô trong buồng mình? Tao không muốn mày cảm thấy không thoải mái".

Hăn rút tay ra vô cùng bình thường khiến tôi trong một khoảnh khắc tôi nghĩ hăn sẽ vượt má tôi. Thay vào đó, hăn véo mạnh nó. "Dù sao thì mày cũng là khách danh dự của chúng tao", hăn nói, sự thâm độc cuối cùng đã xuất hiện trong giọng nói chào hàng của hăn.

Tôi ghét khi mình làm vậy, nhưng tôi bắt đầu khóc. Đôi chân tôi như mềm nhũn đi, cơ thể tôi treo lủng lẳng bởi hai sợi xích. Nhưng dù sao tôi

cũng không cho phép mình khóc to: hẳn có thể thấy tôi khóc nhưng tôi không để hẳn nghe được nó.

"Được rồi các quý cô", hẳn nói, đập hai tay vào nhau và tiến tới một cái bàn nhỏ trong góc phòng. Hẳn kéo một ngăn kéo, lấy ra một chiếc cặp nhựa và mở nó ra trên mặt bàn. Ánh sáng trên trần bị phản chiếu bởi một loạt vật dụng bằng kim loại. Hẳn đặt từng cái một lên bàn cho tôi thấy. Dao mổ, dao cạo, kìm. Các loại lưỡi dao. Một máy chích điện nhỏ. Hẳn bật nó vài lần cho tôi thấy trước khi đặt nó xuống.

Hẳn bước tới chỗ tôi, dí mặt vào gần tôi. Khi hẳn nói, hơi thở hẳn phả vào mũi tôi khiến tôi buồn nôn.

"Mày thấy tất cả chỗ đó chứ?"

Tôi không trả lời. Hơi thở của hẳn ngửi như hơi thở của con thú trong lồng lúc trên xe. Bỏ qua vẻ ngoài dịu dàng của hẳn, hẳn cũng chỉ như con thú kia thôi.

"Ta sẽ dùng từng thứ kia một trên người mày và Cêpan của mày trừ khi mày trả lời các câu hỏi của tao một cách thật thà. Nếu mày không làm thế, ta đảm bảo cả hai đứa sẽ ước mình được chết đó".

Hẳn nở một nụ cười thù hận rồi tới chỗ cái bàn, cầm lên một lưỡi dao cạo mỏng với một tay cầm cao su dày. Hẳn quay lại chỗ tôi, cọ phần cán dao vào má tôi. Nó lạnh buốt.

"Tao đã sẵn lòng bỏ mày một thời gian dài rồi", hẳn nói. "Chúng tao đã giết được hai đứa, và giờ chúng ta có một đứa khác ngay tại đây, dù số thứ tự của mày có là gì đi nữa. Như mày đã có thể hình dung, tao hi vọng mày là Số Ba".

Tôi cố gắng di chuyển tránh xa hẳn, ước mình có thể biến mất vào bức tường phía sau. Hẳn cười với tôi và ấn cán dao vào má tôi lần nữa, lần này

mạnh hơn.

"Oops", hắn nói chế nhạo. "Đó không phải phía đúng".

Với một cử động nhanh gọn, hắn quay lưỡi dao lại về phía má tôi. "Hãy thử cái này trước được chứ".

Với một biểu cảm khinh bỉ, hắn chạm lưỡi dao vào má tôi và cửa miệng. Tôi cảm thấy sự ấm áp quen thuộc nhưng không cảm thấy đau và nhìn hắn bị sốc khi chính má mình bị rạch.

Máu phun ra từ vết rạch của hắn. Hắn đánh rơi con dao và dậm chân mạnh xuống sàn nhà trong đau đớn và tức giận. Hắn đá vào cái bàn khiến toàn bộ dụng cụ tra tấn trên đó văng xuống đất rồi bỏ đi. Những tên lính phía sau hắn nhìn nhau một cách khó hiểu.

Trước khi tôi kịp nói gì đó với Katarina, lũ Mog tiến tới tháo còng cho tôi, bịt mắt tôi lại rồi đưa tôi trở lại buồng giam.

DI SẢN CỦA SỐ SÁU

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 14

Hai ngày đã trôi qua. Giờ đồng hành với bóng tối trong buồng giam của tôi là cảm giác điên loạn và chán chường hơn bình thường. Tôi phải cố gắng để quên đi hình ảnh tàn tạ và máu me của Katarina trong tâm trí mình. Tôi muốn nhớ về Katarina như tôi vẫn biết: thông thái và khỏe mạnh.

Tôi tiếp tục với bài tập thở của mình. Nó có ích.

Nhưng không nhiều lắm.

Cuối cùng thì cánh cửa buồng giam lại mở ra, và tôi lại bị dội một xô nước lên đầu, bịt mắt và bịt miệng rồi đưa tới căn phòng lần trước. Khi đã bị còng vào sợi xích treo trên trần, tôi được tháo bịt mắt.

Katarina vẫn bị treo lên như lần trước tôi thấy cô, vẫn tàn tạ và bầm dập như thế. Tôi chỉ có thể hy vọng cô đã được hạ xuống ở một thời điểm nào đó.

Vẫn tên Mog lần trước ngồi đối diện chúng tôi trên mép bàn, một miếng gạch che đi vết cắt lần trước. Tôi có thể thấy hãn cố gắng để trông có vẻ đe dọa như lần trước nhưng tôi biết giờ hãn nhìn chúng tôi với chút sợ hãi mới có.

Tôi ghét hãn. Nhiều hơn bất cứ ai tôi từng gặp. Nếu có thể giết hãn chỉ bằng tay không tôi cũng sẽ làm. Và nếu không thể dùng tay, tôi sẽ dùng răng xé xác hãn ra.

Hãn thấy tôi nhìn hãn. Hãn nhảy tới trước bất ngờ và giật bịt miệng tôi ra. Hãn lại giơ con dao cạo lên trước mặt tôi và vung vẩy nó hăm dọa.

"Tao không biết mày là số mấy ..." hắn nói. Tôi co rúm người lại dù không muốn, trông chờ việc hắn sẽ cắt tôi một lần nữa nhưng hắn không làm vậy. Rồi với một sự chậm chạp bệnh hoạn, hắn bước tới chỗ Katarina và kéo tóc cô ấy ra sau. Bị bịt miệng, Katarina chỉ có thể tạo ra một âm thanh nhỏ. "Nhưng mày sẽ nói mọi thứ cho tao ngay bây giờ".

"Không!", tôi hét lên. Hắn nhăn nhó thỏa mãn trước nỗi đau khổ của tôi như thể đã mong đợi nó. Hắn ấn lưỡi dao vào tay Katarina và rạch một đường. Từ chỗ bị rạch, máu trào ra. Cô giãy lên, nước mắt trào ra. Tôi muốn hét lên nhưng không thể: tất cả những gì tôi có thể làm là một tiếng thở đau đớn.

Hắn cắt thêm một vết nữa bên cạnh vết cắt đầu tiên, sâu hơn lần trước. Katarina ngất đi vì đau đớn và trở nên mềm nhũn.

Mình sẽ xé xác hắn bằng răng của mình - tôi nghĩ.

"Tao có thể làm thế này cả ngày", hắn nói. "Mày có hiểu tao nói gì không? Mày sẽ nói mọi thứ tao muốn biết, bắt đầu với số thứ tự của mày".

Tôi nhắm mắt lại. Tim tôi như bùng cháy. Tôi cảm thấy như một ngọn núi lửa, chỉ là không có chỗ nào để giải thoát sự giận dữ đang dâng trào bên trong tôi.

Khi tôi mở mắt lại, hắn đã quay lại chỗ cái bàn, tung một lưỡi dao lớn qua lại trong hai tay, chú ý cho tôi thấy. Giờ biết tôi đã thấy, hắn giơ con dao lên cho tôi thấy kích thước của nó.

Nó bắt đầu tỏa sáng trong tay hắn và thay đổi màu sắc: màu tím giây trước, giây sau đã là màu xanh lá.

"Giờ .. số thứ tự của mày. Bốn? Bảy? Hay mày may mắn đến độ được là Số Chín?"

Katarina, giờ hơi tỉnh lại, lắc đầu. Tôi biết cô đang ra hiệu cho tôi giữ im lặng. Cô đã giữ im lặng đến giờ cơ mà.

Tôi cố gắng giữ im lặng. Nhưng tôi không thể chịu đựng được khi nhìn hẳn tra tấn Katarina của tôi. Cêpan của tôi.

Hắn bước tới chỗ Katarina, tay vẫn cầm con dao. Katarina lăm bắm gì đó trong cái bịt miệng. Tò mò, hẳn tháo bịt miệng cho cô ấy.

Cô nhổ một ngụm máu xuống đất cạnh chân hẳn. "Tra tấn tao để làm lung lay con bé?"

Hắn nhìn cô thù hận, nóng nảy. "Đúng rồi đó".

Katarina nở một nụ cười khinh bỉ. "Mày mất tới tận hai ngày để nghĩ ra kế hoạch đó?"

Tôi có thể thấy má hẳn chuyển đỏ ở chỗ vết thương. Ngay cả Mog cũng có danh dự của chúng.

"Mày chắc bị ngu theo một kiểu nào đó", cô rú lên. Tâm trạng tôi trở nên hỗn độn trước những lời sỉ nhục của Katarina - vừa tự hào vì sự phản kháng của cô nhưng cũng lo sợ hậu quả cho những lời nói đó.

"Tao có toàn bộ thời gian trong thiên hà cho việc này", hẳn nói cộc lốc. "Khi mày ở trong này với tao, chúng tao đang ở ngoài đó sẵn lòng sẵn còn lại chúng mày. Đừng có nghĩ chúng tao sẽ dừng lại chỉ vì chúng tao đã bắt được mày. Chúng tao biết nhiều hơn mày nghĩ. Nhưng chúng tao muốn biết tất cả".

Hắn đánh cô tàn bạo bằng cán dao trước khi cô có thể nói tiếp.

Rồi hẳn quay sang tôi.

"Nếu mày không muốn thấy nó bị chặt ra từng mảnh thì tốt hơn hết hãy bắt đầu nói đi, và nhanh vào. Và chúng nên là lời nói thật. Tao sẽ biết nếu mày nói dối".

Tôi biết hắn không đùa, và tôi không thể chịu được khi nhìn hắn làm tổn thương đến Katarina một lần nào nữa. Nếu tôi nói, có lẽ hắn sẽ nhân từ. Có lẽ hắn sẽ để cô được yên.

Nó tuôn ra quá nhanh khiến tôi hầu như không có thời gian sắp xếp các ý nghĩ của mình, quá nhanh khiến tôi hầu như không biết mình đang nói gì. Tôi có một ý định, nhưng nó không sáng sủa lắm: nói cho hắn mọi thứ tôi biết hắn không thể dùng để chống lại tôi hay các thành viên Lorien khác. Tôi nói cho hắn những chi tiết vô nghĩa về những cuộc di chuyển trước đó của tôi và Katarina, về những tên giả mà chúng tôi đã dùng. Tôi nói cho hắn biết về Chiếc hộp của mình nhưng không nói địa điểm tôi chôn nó, khẳng định đã mất nó trong một chuyến di chuyển. Một khi tôi đã nói tôi lo sợ để dừng lại. Tôi biết rằng nếu tôi dừng lại để chau chuốt câu chữ của mình hắn sẽ nhận ra tôi đang nói dối.

Rồi hắn hỏi tôi là số mấy.

Tôi biết hắn muốn nghe thấy gì: rằng tôi là Số Bốn. Tôi không thể là Ba không thì hắn đã có thể giết tôi. Nhưng nếu tôi là Bốn thì hắn chỉ cần tìm và giết Ba trước khi có thể quay lại và giết tôi.

"Tôi là Số Tám", cuối cùng tôi cũng nói. Tôi sợ hãi khi nói nó với một tiếng thở dài tuyệt vọng, biết hắn đã bị lừa. Mặt hắn xịu xuống.

"Xin lỗi đã làm mày thất vọng", tôi khều khào.

Sự thất vọng của hắn không kéo dài. Hắn bắt đầu cười, thỏa mãn. Tôi có thể không phải số thứ tự hắn muốn, nhưng hắn đã khiến tôi nói số của mình. Hoặc đó là hắn nghĩ thế.

Tôi tìm kiếm ánh mắt của Katarina, và dù chỉ hơi tỉnh táo, tôi có thể thấy một sự biết ơn nhẹ trong mắt cô. Cô tự hào vì tôi đưa cho hãn con số giả.

"Bọn mày thật yếu đuối phải không nào?". Hãn nhìn tôi chăm chăm với ự khinh thường. Cứ để hãn làm vậy, tôi nghĩ. Tôi cảm thấy một luồng động lực mới: hãn ngu tới mức tin lời nói dối của tôi.

"Những bà con của mày trên Lorien, dù chúng cũng dễ dàng bị hạ gục, ít nhất cũng là những chiến binh. Ít nhất chúng có chút dũng cảm và danh dự. Nhưng mày ...". Hãn lắc đầu rồi nhổ xuống sàn. "Mày chả có gì cả, Số Tám".

Và thế rồi hãn giơ tay cầm dao lên và thọc sâu nó vào cơ thể Katarina. Tôi nghe tiếng xương gãy khi con dao đâm xuyên qua xương ức vào tim cô ấy.

Tôi hét lên. Tôi cố nhìn vào mắt Katarina. Cô nhìn lại tôi trong một khoảnh khắc cuối cùng. Tôi muốn thoát khỏi mấy sợi xích để tới bên cô trong những giây cuối cùng của cô.

Nhưng chúng qua thật nhanh.

Katarina của tôi đã chết.

DI SẢN CỦA SỐ SÁU

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 15

Nhiều tuần trở thành nhiều tháng.

Có những ngày chúng không cho tôi ăn nhưng sợi dây chuyền của tôi giữ tôi khỏi chết đói hay khát. Cái khó chịu hơn là sự thiếu ánh sáng mặt trời, là sự bất tận trong bóng tối. Đôi khi tôi mất cảm giác về cơ thể mình trong bóng tối. Tôi mất nhận thức về sự tồn tại của chính mình. Tôi là một đám mây đen trong bầu trời đêm. Hoàn toàn một màu đen.

Tôi cảm thấy bị lãng quên. Bị tống giam, không có hy vọng nào để trốn thoát, và không có thông tin gì có thể dẫn chúng tới những người khác, giờ tôi vô dụng đối với chúng. Cho tới khi chúng đã giết những người đứng trước tôi, cho tới ngày tôi phải chết.

Tôi đã mất động lực để sống. Tôi còn sống không phải vì tôi muốn thế mà vì tôi không thể chết. Đôi khi tôi ước mình có thể chết.

Dù vậy, tôi vẫn buộc bản thân tập luyện để giữ sự dẻo dai và nhanh nhẹn và có thể sẵn sàng chiến đấu khi cần. Chống đỡ, đứng lên ngồi xuống, và chơi Shadow.

Giờ khi chơi Shadow, tôi chơi cả phần trước đây là của Katarina, tự đưa mình các chỉ dẫn, miêu tả các kẻ thù trước khi đưa ra các phản ứng.

Tôi đã từng thích trò này, nhưng giờ tôi ghét nó. Dù vậy, để tỏ lòng kính trọng Katarina, tôi vẫn tiếp tục chơi nó.

Khi tôi nói dối tên Mog kia, tôi đã nghĩ hẳn sẽ tha cho Katarina. Nhưng ngay khi thấy hắc ám cô, tôi nhận ra việc mình thực sự làm là gì: đây

nhanh cái kết của cô ấy. Tôi cho hẳn biết mọi thứ tôi biết để hẳn có thể giết cô ấy, để cô ấy không phải chịu đựng thêm nữa, và tôi cũng không phải nhìn cô chịu đựng.

Tôi tự nói với bản thân đó là điều đúng đắn. Đó là thứ Katarina sẽ muốn. Cô đã chịu đau đớn đủ rồi.

Nhưng đến thời điểm này, xa cách cô đã quá lâu, tôi sẽ cho đi bất cứ thứ gì chỉ để có thêm một chút thời gian với cô dù cô có phải chịu đựng những sự tra tấn không thể hình dung được đi nữa. Tôi muốn có lại cô.

Đám người Mogadorian tiếp tục kiểm tra giới hạn cho sự bất tử của tôi. Những sự thử thách đó tốn thời gian lên kế hoạch và chuẩn bị. Cứ mỗi tuần tôi lại bị lôi ra khỏi buồng giam đến một phòng khác để thử nghiệm.

Tuần đầu tiên sau khi Katarina chết tôi được đưa đến một căn phòng nhỏ và buộc phải đứng trên một lưới thép cách mặt đất vài mét. Cánh cửa bị khóa lại sau lưng tôi. Tôi đợi đó vài phút trước khi khí ga được phun vào. Tôi che miệng lại, cố gắng không thở nhưng không làm được lâu. Tôi hít vào thứ độc hại đó chỉ để phát hiện ra rằng nó như là thứ không khí trong lành và mát lạnh trên núi. Những tên Mog giận dữ lôi tôi ra khỏi phòng vài phút sau và nhanh chóng đưa tôi về buồng giam, nhưng tôi có thể thấy một đám tro bên cạnh lối ra vào. Tên Mog ấn nút cho khí ga vào đã chết thể tôi.

Tuần tiếp theo chúng định đìm chết tôi; tuần sau nữa chúng định thiêu sống tôi. Dĩ nhiên chả có gì ảnh hưởng tới tôi. Tuần trước, chúng bỏ độc vào thức ăn nhiều tới nỗi tôi có thể ném được chúng. Chúng mang tới cho tôi một cái bánh. Chúng chả có lí do gì để cho tôi đồ tráng miệng cả, và tôi biết ngay chúng hi vọng có thể lừa tôi với cái bánh - và từ đó đánh lừa được phép bùa. Chúng hi vọng nếu tôi không biết mình đang gặp nguy hiểm, phép bùa sẽ không hoạt động.

Dĩ nhiên là tôi biết ngay rồi.

Nhưng tôi vẫn ăn cái bánh. Nó thật ngon.

Nghe trộm được từ đằng sau cánh cửa, tôi biết rằng không chỉ một mà tận ba tên Mog đã chết từ sự thử nghiệm kia.

Mất bao nhiêu tên Mogadorian để làm một cái bánh? Tôi tự hỏi mình một lúc sau. Và với sự thỏa mãn ác ý, tôi tự trả lời: Ba thằng.

Tôi tự cho phép mình hình dung một cái kết có hậu, trong đó lũ Mogadorian cứ thử giết tôi và chết cho đến khi chả còn tên Mogadorian nào cả. Tôi biết đó chỉ là ảo tưởng nhưng đó là một ảo tưởng hạnh phúc.

Tôi không biết mình đã ở đây bao lâu. Nhưng tôi đã quá quen với việc bị lôi đi cho chúng thử nghiệm các kế hoạch của chúng. Lần này là một khu vực lớn, trống trải với ánh sáng lờ mờ, lớn hơn bất cứ căn phòng nào khác tôi từng bị đẩy vào. Tôi biết mình bị theo dõi qua mấy tấm kính hay máy quay nên tôi chỉ nhếch mép. Cái nhếch mép có thể hiểu là: cứ làm đi.

Và rồi tôi nghe thấy nó. Một tiếng kêu van nhỏ. Nó đang tiến tới. Tôi quay lại nhìn, phía xa trong bóng tối, một cái lồng sắt lớn. Nó trông quen quen.

Tôi nghe thấy tiếng hàm răng đập vào nhau háu đói, kèm theo một tiếng đập mạnh xuống đất.

Con piken. Con quái vật từng đi cùng chúng tôi.

Giờ thì tôi đã hoảng.

Một ánh sáng lóe lên. Bất chợt tôi như tắm trong ánh sáng đỏ nhạt nhòe, và cái lồng mở ra.

Không vũ khí, tôi lùi lại về phía đối diện cái lồng.

Thông minh đấy, tôi nghĩ. Lũ Mog chưa bao giờ để tôi đấu với một sinh vật sống khác trước đó cả.

Con Piken bước ra. Một con quái vật bốn chân, nó đứng như một con bulldog nhưng kích cỡ lại như một con tê giác: chân trước uốn cong, mõm dài dẹt, xương hàm võng xuống. Những cái răng to bự nhô ra khỏi miệng nó như ngà voi. Làn da nó là một mớ thối rữa, u nhọt màu xanh. Nó có mùi như của cái chết vậy.

Nó gầm lên với tôi, nước dãi bắn đầy lên người tôi là tôi lo sợ sẽ bị trơn ngã. Rồi nó lao tới.

Tôi không tin được vào chính cơ thể mình. Tôi bị biệt giam, không luyện tập thực chiến hàng tháng trời, chỉ với bản năng và adrenaline, tôi nhanh chóng né tránh con quái vật như một pro, chạy khỏi góc phòng, trượt qua háng nó.

Con Piken gầm lên bực tức, vồ hụt hết lần này đến lần khác, cứ thế mà lao đầu vào tường.

Tôi không vui đến thế này đã nhiều năm, tôi nghĩ vậy khi tranh thủ đá vào mặt nó một cái.

Tôi né ra chỗ khác, cười rạng rỡ sau cú đá thành công, nhưng tôi lại nhảy ra đúng chỗ có bãi nước dãi của nó và thế là tôi trượt ngã. Chỉ một khoảnh khắc nhưng thế là quá đủ: con thú đã cắn được tôi.

Cả cơ thể tôi tràn ngập hơi ấm, và tôi đã nghĩ thế là hết.

Nhưng cơn đau không đến. Con thú rên rỉ một hồi rồi nhả tôi ra. Đó là cú rơi từ độ cao độ mét rưỡi và tôi hạ cánh bằng đầu gối - nó còn đau hơn là bị cắn.

Tôi quay lại nhìn con piken nằm vật ra, mồm há hốc, ngực phập phồng nhanh và mạnh. Một vết cắn hình bán nguyệt lộ ra trên ngực nó. Vậy là nó tự cắn chính mình.

Con vật lại gầm lên một tiếng gầm nhỏ, đáng thương hại.

Dĩ nhiên rồi, tôi nghĩ. Một con thú Mogadorian cũng chỉ như một tên Mogdorian thôi. Nó cũng bị ảnh hưởng bởi phép bùa.

Tôi quay tròn, cố gắng tạo sự chú ý cho bất kỳ kẻ nào đang theo dõi. Tôi thấy rõ ràng con thú sẽ sống dù bị thương như vậy. Để mặc nó như thế, lũ Mog sẽ chữa cho nó và nó sẽ lại là một đối thủ đáng gờm.

Tôi bước tới chỗ nó, nhớ lại con thỏ tôi đã giết nhiều năm trước tại Nova Scotia. Tôi nghe thấy tiếng bước chân của đám lính canh đang chạy tới và tôi biết mình phải hành động thật nhanh.

Một tên Mog lao vào phòng. Hắn cầm một thanh kiếm dài, chuẩn bị chém tôi nhưng bỗng nghĩ lại, nhận ra hắn chỉ tự giết chính mình nếu làm vậy.

Tôi tận dụng sự do dự của hắn. Tôi nhảy lên và đá cao khiến thanh kiếm của hắn rơi xuống đất. Thêm một cú nữa để khiến hắn gục hẳn, rồi tôi nhặt lấy thanh kiếm.

Tôi tiến tới chỗ con thú đang thở dốc trong lúc nhiều lính canh tiến vào phòng hơn, giơ thanh kiếm lên và đâm xuống vào đầu con thú.

Nó chết ngay lập tức.

Lũ lính canh vây lấy tôi và kéo tôi ra. Tôi choáng váng nhưng sung sướng.

Không nhân từ.

DI SẢN CỦA SỐ SÁU

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 16

Tôi đã dần ưa thích sự khác biệt về đồ ăn chúng cho tôi mỗi ngày. Một mớ hỗn độn màu xám chứa protein và tinh bột được xúc lên khay. Nhưng đôi khi nó được nấu với nhiều nước và ít tinh bột hơn, nhiều tinh bột và ít protein hơn, vv.

Hôm nay là một ngày có nhiều protein. Tôi cố nuốt chúng dù không vui thích gì nhưng có chút biết ơn: cơ bắp tôi vẫn đau sau trận chiến với con Piken và lũ lính, và tôi đoán protein sẽ có ích.

Tôi ăn miếng cuối rồi lúi lại vào trong góc.

Trong này tối om nhưng vẫn có chút ánh sáng le lói chui qua từ khe cửa thức ăn để tôi có thể thấy chân và tay mình bên cạnh cái khay.

Ngoại trừ hôm nay tôi không thể thấy tay mình. Tôi thấy tay trái nhưng không thể thấy tay phải.

Mất một thời gian khác lâu tôi mới luyện được nhìn trong bóng tối như thế, vậy nên tôi tức giận khi bỗng dừng lại chả thấy gì cả. Tôi vẫy tay phải trước mặt mình, vịn vẹo nó trong ống tay áo nhưng vẫn chỉ thấy toàn bóng tối. Tôi tự tát mình một cái choáng váng, cố gắng để nhìn thấy.

Nhưng tay phải tôi vẫn biến mất.

Cuối cùng tôi cúi xuống và nhặt đĩa lên, giơ nó lên trước mặt mình.

Tôi vui mừng khi nhận thấy tay mình vẫn có cảm giác. Tôi không muốn hi vọng hão huyền. Tôi biết tôi không thể sống sót được nếu có hi vọng hão

huyền.

Nhưng tôi có thể thấy cái đĩa. Và vẫn không thể thấy tay mình.

Tại thời điểm đó cửa buồng giam bật mở và một tên Mog thấp kém bước vào. Hắn tới mang khay đồ ăn đi. Và tôi cũng chỉ cần ánh sáng từ bên ngoài tràn vào khẳng định mỗi nghi ngờ của tôi.

Tay phải tôi vẫn vô hình.

Biệt năng đầu tiên của tôi đã xuất hiện.

Tôi thờ mạnh. Trong mọi biệt năng tôi có thể có, đây có vẻ như là biệt năng - biệt năng duy nhất - có thể giúp tôi trốn thoát khỏi đây mà vẫn còn sống.

Tên Mog nhìn tôi nghi ngờ, và tôi nhanh chóng giấu tay ra sau lưng, hi vọng hắn không thấy. Tôi choáng váng với sự vui sướng.

Hắn là một thằng ngu nên không nhận thấy điều gì. Hắn lấy khay đồ ăn rồi đi mất.

Tôi trở lại với bóng tối, nóng lòng chờ mắt tôi tự điều chỉnh lại cho quen nhìn trong bóng tối. Và tôi giơ tay lên. Ống tay áo trống rỗng, tay tôi vẫn vô hình. Tôi kéo tay áo lên, cánh tay tôi mờ đục, gần như trong suốt, nhưng cùi chỏ tôi hoàn toàn vô hình.

Tôi thấy mình cần luyện tập biệt năng này nhiều hơn.

DI SẢN CỦA SỐ SÁU

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 17

Mất hai ngày nhưng tôi đã biết cách sử dụng Biệt năng đầu tiên của mình. Vẫn chưa hoàn toàn điều khiển được nó: đôi khi một phần cơ thể bị hiện hình và tôi hoảng loạn cố làm nó vô hình trở lại. Tàng hình và hiện hình lại không như bật công tắc đèn; nó cần một sự tập trung nhất định.

Bài tập thở của Katarina giúp ích rất nhiều. Khi tôi gặp khó khăn trong việc kiểm soát việc tàng hình, tôi tập trung vào việc thở - vào, ra - rồi quay lại điều khiển biệt năng. Sau khi có thể tàng hình cánh tay theo ý muốn, tôi bắt đầu luyện tập trên các phần khác của cơ thể. Nó như thể sử dụng một cơ bắp mới trên cơ thể - mới đầu thì lạ lẫm nhưng nhanh chóng cảm thấy quen thuộc. Dần dần, tôi có thể tàng hình toàn bộ cơ thể. Nó không khó hơn việc làm cánh tay tôi biến mất; thực tế thì còn dễ hơn vì nó yêu cầu ít sự chuẩn xác hơn.

Tôi đã sẵn sàng.

Tôi tàng hình hoàn toàn và đợi lần đưa đồ ăn tiếp theo. Giữ tàng hình như vậy tốn sức và tôi thì không muốn tốn sức như vậy, nhưng tôi chỉ có một cơ hội duy nhất và tôi không muốn bị lộ khi chẳng may biến đổi trước mặt một tên lính.

Cuối cùng một tên Mog cũng tới. Hắn mở khe đưa đồ ăn, đẩy cái khay vào và đóng nó lại.

Tôi lo lắng cách làm của mình không hiệu quả. Có lẽ tên Mog chả thèm bận tâm kiểm tra xem tôi có đó hay không? Nếu vậy thì biệt này này cũng vô dụng thôi -

Khe cửa mở ra lần nữa và một cặp mắt nheo nheo nhìn vào bên trong.

Vào, ra. Đôi khi lo lắng làm tôi hiện nguyên hình và giờ tôi không thể để nó phá hỏng kế hoạch của mình. Vào ,ra. Tình huống xấu nhất là chúng phát hiện ra biệt năng của tôi trước khi tôi kịp xử dụng chúng.

Thật là một điều kỳ lạ khi muốn ai đó thấy mình biến mất.

Khe cửa lại đóng lại. Tôi nghe tiếng bước chân của tên Mog bỏ đi và tìm tôi đập loạn xạ. Hẳn đi đâu vậy? Hẳn không nhận ra mình không có đó -

Cánh cửa lại bật mở bất ngờ. Bốn tên lính nhanh chóng ập vào buồng giam của tôi. Tôi ép mình vào góc phòng, cố né chúng. Chúng đứng sát nhau, trao đổi về việc tôi biến mất. Không có khe hở nào để chuồn đi cả.

Một tên chạy đi, tạo nhiều khoảng trống trong phòng hơn, tôi có thể thở nhẹ nhõm hơn.

Một tên bất thần vung tay bực bội khiến tôi phải nhanh chóng cúi xuống để né. Hẳn gần như chạm được vào tôi. Hú hồn.

Tôi lần đến góc phòng sát cửa như một chú mèo. Hai tên Mog đang đứng sâu trong phòng nhưng tên còn lại đang đứng chắn lối ra.

Biến đi, tôi nghĩ. Biến đi.

Tôi nghe thấy tiếng bước chân dồn dập chạy về phía buồng giam. Tôi biết chỉ cần một tên Mog chạm vào tôi hay nghe thấy tôi thở thôi là mọi việc hỏng bét. Tiếng bước chân ngày càng gần hơn. Tên Mog chắn cửa bước vài bước vào trong buồng giam để nhường chỗ cho lũ sắp tới và nhân cơ hội đó tôi lách qua cửa ra ngoài hành lang.

Tôi suýt ngã khi bước ra ngoài nhưng nhanh chóng lấy lại thăng bằng. Tôi đi đất nên chúng sẽ khó nghe thấy tiếng bước chân tôi.

Một toán Mog tiến tới từ bên trái, vậy thì tôi chỉ có thể chạy về bên phải. Tôi rời đi nhanh chóng nhưng cũng nhẹ nhàng. Nhẹ nhàng như một chú mèo.

Đó là một hành lang dài. Tôi cố giữ yên lặng nhất có thể. Tiếng bước chân tôi chỉ tạo một tiếng động rất nhỏ trong lúc tôi chạy, chạy và chạy. Đầu tiên tôi khá sợ hãi, nhưng sau đó tôi có thể cảm thấy nó: tự do, ngay phía trước thôi.

Tôi chạy nhanh hơn, chỉ bằng đầu ngón chân để không tạo ra tiếng động. Tim tôi đập mạnh khi tôi thoát khỏi hành lang, vào giữa khu liên hợp của lũ Mog, một cái hang to lớn với hàng loạt lối đi như cái tôi vừa thoát ra. Máy quay an ninh khắp nơi. Khi thấy chúng, tim tôi như thắt lại nhưng rồi lại chột nhốt ra mình vẫn đang tàng hình.

Được bao lâu thì tôi không biết.

Một tiếng còi báo động vang lên. Tôi nên dự đoán trước điều đó. Đèn an ninh lóe sáng khi tiếng còi rú vang và được khuếch đại bởi cái hang.

Tôi lại chạy đi, chọn một lối đi ngẫu nhiên.

Tôi chạy qua các buồng giam như của mình, rồi các cánh cửa sắt có thể chứa nhiều tù nhân hơn.

Tôi ước mình có thời gian để giúp họ. Nhưng những gì tôi có thể làm bây giờ chỉ là chạy, cứ chạy thôi chừng nào tôi còn tàng hình được.

Tôi rẽ vào một hành lang khác, chạy qua một phòng kính lớn bên tay phải tôi. Bên trong sáng trưng ánh đèn huỳnh quang, hàng trăm máy tính theo hàng dọc các thông tin trên mạng, chần chẫn đang tìm kiếm dấu hiệu các Garde khác. Tôi tiếp tục chạy.

Tôi chạy qua một phòng thí nghiệm khác, cũng cửa sổ kính nhưng ở phía bên trái tôi. Những tên Mog trong bộ đồ bảo hộ trắng ở bên trong. Nhà khoa học? Kỹ sư chế tạo bom hóa học? Tôi chạy qua chúng trước khi kịp nhìn chúng đang làm gì nên chỉ có thể chắc rằng đó là một thứ kinh khủng.

Não tôi như muốn vỡ tung bởi tiếng còi và tôi chỉ muốn bịt tai lại. Nhưng tôi cần đôi tay để giữ thăng bằng khi chạy và giữ tiếng bước chân hầu như không nghe thấy gì. Tôi có ý nghĩ lạ lùng về việc tính cách mình, thân hình như con trai, các bài luyện tập chiến đấu mà giờ tôi lại đang dùng kỹ năng của phái nữ - bước nhẹ nhàng như vũ công ba lê.

Hành lang dẫn tới một khu trung tâm lớn, lớn hơn cái ban nãy. Tôi cứ nghĩ tôi đã thấy trung tâm chỗ này, nhưng cái này mới thật sự là nó: một khu rộng hơn 1.5km, tối đen khiến tôi hầu như không thể nhìn thấy phía bên kia. Tôi ướt sũng mồ hôi, thở không ra hơi. Trong này khá nóng. Trên trần là các thanh chống bằng gỗ tránh cho trần bị sụp xuống. Các lối đi nhỏ gắn vào bề mặt đá nối liền các hang khác. Ở bên trên tôi, một vài mái vòm dài đã được khắc vào đá để thu hẹp khoảng cách từ bên này sang bên kia. Tôi thở và lấy tay lau trán, ngăn cho mồ hôi làm mờ mắt mình.

Có hàng loạt lối đi và chả cái nào đánh dấu cả. Tim tôi lại đập loạn xạ. Tôi nhận ra mình có thể chạy vòng vòng trong này nhiều ngày mà chả thấy lối ra. Tôi hình dung mình như một con chuột trong mê cung, chạy lòng vòng vô ích.

Rồi tôi thấy nó: một chấm nhỏ ánh sáng tự nhiên phía bên trên. Phải có lối lên trên đó. Một lối khá dốc nhưng tôi có thể làm được. Khi tôi đang nắm lấy tấm lưới sắt để trèo lên, tôi nghe thấy nó.

"Con bé sẽ bị tìm thấy".

Đó là hẳn. Kẻ đã giết Katarina.

Hắn đang nói chuyện với vài tên lính canh phía bên trên tôi. Lũ lính chạy đi. Mắt tôi như gắn chặt vào hắn khi hắn đi vào một hành lang khác.

Tôi phải lựa chọn. Giữa hắn và báo thù. Ánh sáng kia như nguồn nước giữa sa mạc. Tôi tự hỏi đã bao lâu rồi tôi không nhìn thấy nó.

Nhưng tôi quay lại.

Tôi chọn báo thù.

DI SẢN CỦA SỐ SÁU

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 18

Tôi đi theo hăn qua dãy hành lang trên đầu ngón chân, cẩn thận để luôn tàng hình - tôi biết bất kì sự mất tập trung nào thôi cũng có thể khiến tôi hiện nguyên hình.

Tôi nhìn hăn đi vào một phòng. Tôi lén vào theo trước khi hăn đóng cửa.

Không biết rằng hăn bị theo đuôi, hăn tiến tới góc phòng và thu dọn dụng cụ. Tôi nhìn xuống. Có vết máu trên sàn và dụng cụ hăn đang bày ra. Hăn đã tra tấn và giết những người khác.

Tôi chưa bao giờ giết một tên Mogadorian trước đây cả. Không tính những tên Mogadorian chết vì cố giết tôi, tôi mới chỉ giết một con thỏ và một con piken. Tự cảm thấy sốc, tôi nhận ra mình đang muốn giết ai đó.

Tôi cầm một con dao cạo từ bàn và tiếp cận hăn. Con dao vừa tay tôi. Cảm thấy thật thích hợp.

Tôi biết tốt hơn là không nên cho hăn cơ hội cầu xin, van nài rất có thể sẽ khiến tôi lung lay. Tôi chộp hăn từ phía sau và cắt cổ hăn một cú gọn ghẽ. Mồm hăn mấp máy rồi ói máu ra xuống sàn và tay tôi. Hăn gục xuống rồi tan thành tro.

Tôi cảm thấy tràn đầy sức sống hơn bao giờ hết.

Tôi mở mồm ra định nói. Đó là cho Katarina, tôi định nói. Nhưng rồi tôi lại không làm thế.

Tôi không nói vì tôi biết đó là một lời nói dối.

Đó không phải cho Katarina. Đó là cho tôi.

Tôi thoát ra khỏi căn cứ độ một tiếng sau, mệt nhoài và cố gắng giữ việc tàng hình trong khi trèo lên đỉnh núi và trong khi chạy tới con đồi phía bên kia. Rồi tôi phải dừng lại để nghỉ, để quen với ánh sáng chói lòa vào giữa ngày.

Làn da tôi như bị nướng dưới ánh nắng. Tôi quay lại nhìn miệng núi khu liên hợp đã khó nhận ra từ khoảng cách này. Tôi không tin vào trí nhớ của mình lắm nên tôi dừng lại để ghi nhớ hình dạng của nó, vị trí chính xác của nó.

Tôi chắc rằng bọn chúng đã tản ra khỏi khu liên hợp để tìm kiếm tôi. Và tôi cũng chắc chúng đang tìm kiếm theo những hàng cây trên những ngọn đồi kia.

Cứ để chúng tìm kiếm.

Chúng sẽ không bao giờ tìm thấy tôi.

Tôi chạy thêm vài dặm qua những hàng cây, cho tới khi tới một con đường của một thị trấn nhỏ hành nghề khai thác mỏ. Tôi đang chạy chân đất nên bước trên con đường này khá đau. Tôi mặc kệ; rồi tôi cũng sẽ lấy được một đôi giày.

Tôi thấy một chiếc xe tải đang dừng tại cột đèn giao thông duy nhất ở đây. Tôi nhẹ nhàng nhảy lên phía sau xe và để người tài xế chở tôi đi xa khỏi chỗ này. Khi chiếc xe dừng lại để đổ xăng mấy tiếng sau, tôi nhảy xuống, vẫn tàng hình, lén vào cabin xe và lục tìm trong đồng hồ của ông ta. Tôi lấy một vốc 25 xu, một cái bút, vài mẫu giấy và một túi bim bim.

Tôi chạy ra sau trạm xăng và núp trong bóng tối của nó. Tôi vẽ lối vào khu liên hợp ở một mặt tờ giấy và giản đồ các lối đi bên trong tốt nhất có

thể. Sẽ rất lâu nữa trước khi tôi mới cần dùng đến nó, nhưng tôi biết thông tin này sẽ vô cùng quý giá và cần được lưu giữ.

Một khi vẽ xong, tôi nhìn lên trời. Đã hoàng hôn, nhưng tôi vẫn cảm nhận được hơi ấm của ánh nắng trên mặt mình. Tôi mở túi bim bim và ăn hết chỉ trong ba miếng. Chỗ bim bim vừa mặn vừa ngọt thật ngon, thật tuyệt vời.

Cuối cùng tôi cũng ở trong một phòng nhà nghỉ. Mất nguyên một ngày đi bộ, bỏ qua mong muốn được dừng lại và nghỉ ngơi. Chẳng có cách nào tôi có thể thuê một phòng nghỉ, và trong sự tuyệt vọng tôi nghĩ đến việc ăn trộm. Móc túi vài lần để đủ tiền thuê phòng. Với biệt năng của tôi, việc đó là quá dễ.

Nhưng rồi tôi nhận ra mình không cần phải ăn cắp, ít nhất là cũng chưa đến lúc. Thay vào đó tôi tiến vào một nhà nghỉ, tàng hình, lén vào phòng quản lý. Tôi nhấc khóa phòng 21 ra khỏi móc. Tôi không rõ mình sẽ làm thế nào để đi qua sảnh chính với chìa khóa mà không bị phát hiện. Tập trung một chút, và rồi chiếc khóa cũng tàng hình theo.

Tôi chưa bao giờ làm tàng hình một vật thể bao giờ cả. Một gợi ý về lợi ích khác từ biệt năng của tôi.

Tôi đã ở trong phòng vài tiếng, và tôi cũng dần mất cảm giác mình đang trộm cắp. Tôi ngủ ngay trên ga trải giường, trong cái lạnh từ điều hòa nhiệt độ.

Tôi bỗng giật mình: tôi vẫn tàng hình trong toàn bộ thời gian ở trong phòng, mệt mỏi vì cứ phải giữ mình tàng hình. Cứ như là đang nhịn thở vậy.

Tôi ngồi dậy và tiến tới cái gương phía kia căn phòng và hiện hình lại. Cơ thể tôi xuất hiện trong chiếc gương và tôi thấy mặt mình sau bảy tháng.

Tôi giật mình.

Cô bé đang nhìn lại tôi gần như không thể nhận ra được. Mà tôi cũng không còn là một cô bé nữa.

Tôi nhìn chính mình trong gương trong một thời gian dài, nghĩ về Katarina, nghĩ về việc làm thế nào để thể hiện lòng tôn kính, biết ơn cô.

Nhưng nó ở ngay đây. Trong thân hình này, khuôn mặt này hay những cơ bắp này. Tôi đã là một phụ nữ, và tôi cũng là một chiến binh. Tình yêu của cô và nỗi đau buồn vì mất cô như tạc vào chính cơ thể này.

Tôi chính là thứ cần thiết. Sống sót là món quà của tôi dành cho cô.

Thỏa mãn, tôi quay lại giường và ngủ trong nhiều ngày.

DI SẢN CỦA SỐ SÁU

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 19

Nhiều năm trôi qua.

Tôi sống nay đây mai đó, di chuyển liên tục giữa các thị trấn. Tôi tránh tiếp xúc hay ràng buộc, tập trung vào phát triển khả năng chiến đấu và biệt năng của mình. Sau tàng hình là Telekinesis, và trong mấy tháng gần đây tôi phát hiện một khả năng mới: tôi có thể điều khiển thời tiết.

Tôi hiếm khi dùng nó vì đó là cách dễ dàng để bị phát hiện. Nó xuất hiện vài tháng trước, trong một vùng ngoại ô nhỏ bên ngoài Cleveland. Tôi đã lần theo dấu vết của một Garde mà không có kết quả, thất vọng, tôi đang đi về nhà nghỉ của mình và uống một ngụm cà phê đá. Chân tôi bỗng nhói đau, và tôi đánh rơi cốc cà phê xuống đất.

Vết sẹo thứ ba của tôi. Ba đã chết.

Tôi ngã xuống đất vì đau đớn và giận dữ, và trước khi tôi hiểu chuyện gì đang xảy ra, bầu trời phía trên tôi đã đầy mây. Sấm chớp bão bùng kéo theo nó.

Giờ tôi đang ở Athens, Georgia. Đó là một thành phố nhỏ đáng yêu, một trong những thành phố tốt nhất tôi từng đi qua những năm rồi. Sinh viên ở mọi nơi. Tôi đã có chút hình dáng một kẻ lang thang khác biệt hẳn với mọi người nếu như tôi đang ở vùng ngoại ô; nhưng ở đây, bao quanh bởi những sinh viên hippy, những tên mọt sách hay những kẻ lười mốt, tôi trông không thực sự khác biệt. Điều này làm tôi thấy an toàn.

Toàn bộ các manh mối của tôi đều không cho kết quả khả quan nào, và tôi vẫn chưa thể tìm được bất kì ai khác. Nhưng tôi biết điều đó sắp tới.

Thời điểm cho các Garde tụ tập lại. Nếu biệt năng của tôi cứ phát triển theo đà này, tôi chắc chắn những người khác cũng vậy. Họ sẽ được tìm thấy sớm thôi, tôi có thể cảm thấy nó.

Tôi vẫn kiên nhẫn nhưng phấn khích: tôi đã sẵn sàng chiến đấu.

Tôi lang thang trên đường, uống ngụm cà phê đá cuối cùng. Nó đã trở thành sự lựa chọn cho tôi. Tôi đã phải móc túi để chi tiêu cho sở thích của mình, nhưng nó đã trở nên quá đơn giản và tôi chả bao giờ phải bỏ chạy ngay lập tức cả. Cứ vài đô đây hoặc kia để tiêu thôi.

Tôi bất ngờ bị đẩy lại bởi một cơn gió mạnh, gần như ngã. Trong một thoáng tôi đã nghĩ mình mất bình tĩnh và tự tạo ra nó. Nhưng cơn gió đi cũng nhanh như khi đến, và tôi nhận ra nó không phải tại tôi. Nhưng cơn gió đã bật mở cửa một quán cà phê.

Tôi gần như tiếp tục bước đi, nhưng ánh mắt tôi bắt gặp một chiếc máy tính sau quán. Tôi thường dùng máy tính trong các quán cà phê để dò tìm tin tức những người khác. Làm vậy khiến tôi cảm thấy như Katarina. Tôi đã trở thành Cêpan của chính mình.

Tôi vứt cốc cà phê đã hết của mình vào sọt rác bên ngoài và bước vào trong. Tôi ngồi xuống và đọc tin tức.

Một mẫu tin từ Paradise, Ohio đập vào mắt tôi. Một thiếu niên vừa bị bắt gặp nhảy khỏi một tòa nhà đang cháy. Là người mới ở đó. Tên là John. Người đưa tin đã đề cập đến việc vô vùng khó khăn để lấy thông tin về cậu ta.

Tôi bật dậy nhanh tới nỗi lật ngửa chiếc ghế đang ngồi ra. Tôi nhận ra ngay đây chính là một trong chúng tôi, dù tôi không biết làm sao mình lại biết. Có lẽ là từ cái gì đó từ cơn gió vừa rồi. Có lẽ vì sự hạnh phúc bỗng ngập tràn bên trong tôi.

Có lẽ việc nhận ra này cũng là một phần của phép bùa, một thứ gì đó để chúng tôi nhận ra nhau. Tôi biết vậy.

Chỉ đơn giản là tôi biết thế thôi.

Tim tôi đập mạnh với sự phấn khích. Cậu ta đang ở ngoài đó. Một trong các Garde.

Tôi chạy ra khỏi quán cà phê ra phía con đường. Trái, phải ... Tôi chẳng biết nên đi hướng nào hay làm thế nào để đến Paradise nhanh nhất.

Tôi hít sâu.

Đây là sự khởi đầu, tôi nghĩ. Cuối cùng nó cũng bắt đầu.

Tôi tự cười chính mình vì đã chẳng biết đi đâu. Tôi nhớ có một trạm xe buýt cách độ một dặm theo con đường này. Tôi đã hình thành một thói quen ghi nhớ mọi tuyến đường đến và đi ở thị trấn tôi đến, và tuyến xe buýt ra khỏi Athens ủa về. Kế hoạch đi tới Paradise bắt đầu hình thành.

Tôi quay người và bước tới trạm xe buýt.